

MABEL COLLINS

VALOA TIELLE

1885

Suomennos

1. painos 1909

[Viimeinen luku suomennettu 2013]

[Kieliasua nykyaikaistettu]

www.teosofia.net
e-kirjat

MITEN KIRJAN SÄÄNNÖT KIRJOITETTIIN

Monta vuotta, kenties neljännesvuosisata, on kulunut siitä, kun minun onnistui ensimmäisen kerran mennä ulos ruumiistani ja käsitin, että olin olemassa sen ulkopuolella. Se oli mielestäni suuri ihmetapahtuma, vaikkakin psyykkisesti pitemmälle kehittynyt ihminen voi pitää sitä alkeellisena ja yksinkertaisena tehtävänä. Olin jo useamman kuukauden ajan tuntikausia keskittänyt ajatukseni määrättyyn kohtaan tiedon saavuttamiseksi. En aavistanut, että minun tarvitsisi mennä ulos ruumiistani saadakseni haluamaani tietoa – totuutta. Käsitin kyllä selvästi eron sivuseikkojen kokoamisen ja itse totuuden välillä, mutta arvelin, että jos onnistuisin ponnistuksissani, tunkeutuisi totuus ajatuksiini tai ilmenisi älyssäni. Sen sijaan minut erotettiin kokonaan pois ajatuksesta sekä älystä ja sieluni vietiin uuteen outoon ympäristöön, jossa sitä ohjattiin kuin lasta. Vaikka kaikki olikin tuntematonta, en pelännyt. Joku talutti minua kädestä, joku johon luotin lapsen tavoin. Tämän olennon ulkomuotoa tai luonnetta kykenin arvostelemaan yhtä vähän kuin lapsi sitä, jonka hoitoon se on uskottu. Tiesin vain, että minua johdettiin vakaasti ja varmasti, enkä pelännyt, vaikka tuntuikin juhlalliselta. Minulle sanottiin, että paikka, jossa olin, oli Oppimisen Sali. Sitä nimeä olen ainakin minä sen jälkeen käyttänyt ja luulen muidenkin psyykkisesti kehittyneiden ihmisten sitä sillä nimellä kutsuvan. Lyhyesti selitettynä se on eräs paikka fyysisistä maailmaa ympäröivässä eetterimaailmassa, jossa ruumiissa eläviä ihmissieluja opetetaan. Se on tiedon ihmeellinen ja suurenmoinen varastohuone, jossa maailman tapahtumat saavat aivan erikoisen valaistuksen. Tuo maailma on kuitenkin vielä aineen tasolla, itse aineellisen elämän kynnyksellä, ja siitä, mitä siellä

olen nähnyt, päättelen, että muutamat niistä puhtaasti henkisesti olennoista, jotka siellä antavat opetusta, tulevat suunnattomista etäisyyksistä, eivätkä voi viipyä näin tiiviissä ilmapiirissä kuin hyvin lyhyen ajan.

Kun ensimmäisen kerran tulin sinne, en tiennyt, kuinka se tapahtui. Olin tietenkin viety sinne tiedottomassa tilassa. Myöhemmin vaadittiin, että löytäisin itse tien, ja se oli usein hyvin vaikeaa. Tällä ensimmäisellä kerralla tajusin vain, että olin siellä. Huone oli niin tavattoman suuri, että seinät näyttivät olevan jossakin hyvin kaukana ja katto niin korkealla, että se oli melkein näkymätön. Minut kuljetettiin huoneen poikki ja avattiin ovi, josta oppaani vei minut toiseen huoneeseen. Tämä oli verraten pieni tai ainakin äärellinen, niin että vapauduin äärettömään avaruuteen häviämisen tunteesta. Kykenin erottamaan seinät joka puolella. Huoneessa ei ollut mitään, ei pöytää, tuolia tai penkkiä. Olimme siinä kahden. Minua käskettiin nostamaan silmäni ja katsomaan tarkasti vastakkaiselle seinälle. Tein niin ja huomasin, että se oli kattoon asti kirjailtu säteilevillä jalokivillä. Vaikutus oli todella valtava. Katselin sitä vavisten, ihmetellen ja ihastuneena. En koskaan ollut nähnyt tai aavistanut mitään niin kaunista. Kivet eivät olleet hiomattomia, jollaisina luultavasti maallinen arkkitehti olisi ne liittänyt seinään, vaan taidokkaasti hiotut ja häikäisevällä loistolla säteilevät. Luulen että valo, joka täytti huoneen, johtui niistä, sillä en ole koskaan huomannut tässä huoneessa muuta valonlähdettä. Silmäni eivät väsyneet tätä valoa katsellessani, niin kuin olisi käynyt, jos aineelliset esineet olisivat loistaneet yhtä häikäisevästi. Päinvastoin näköni vain vahveni. Silloin oppaani puhui minulle kosketellen silmiäni. En nähnyt enää jalokiviä seinällä, vaan sanoja. Ja ylimpänä seisoi: "Valoa Tielle". Osasin lukea selvästi sekä sen että ne kaksi tai kolme mietelmää, jotka olivat sen alla. "Paina ne mieleesi",

sanoi oppaani. "Mene takaisin maailmaan ja vie ne mukanas. Kirjoita ne muistiin. Kun palaat, osaat lukea ne." Hän teki liikkeen aivan kuin hyvästiksi, ja olin taas hämärässä huoneessani ajatuksiini keskittyneenä. Heti rauhoituttuani kirjoitin muistiin sanat, jotka olin lukenut. En niitä ymmärtänyt – ne olivat minulle mysteeri. Koetin koko olemuksellani palauttaa mieleeni, mitä olin nähnyt ja koetin käsittää, että olin todellakin saanut opetusta, jota olin niin kaivannut, ja että olin voittanut uuden kyvyn. Osasin nyt itsetietoisena nähdä ja liikkua fyysisestä ruumiista erilläni.

Kun seuraavan kerran olin tilaisuudessa keskittämään ajatukseni, olin jälleen Oppimisen Salissa tietämättä, miten olin sinne joutunut. Minut vietiin sisempään huoneeseen, jota sen jälkeen ajatuksissani sanoin aina "Valoa Tielle" -kappeliksi. Muutkin psyykkisesti kehittyneet ihmiset kutsuvat sitä samalla nimellä ja tekivät sen jo luultavasti silloin, vaikka en siitä tiennyt. He tuntevat myös ne säteilevät jalokivet, jotka peittävät ihmeellisiä totuuksia, kunnes oppilaan silmä on valmistettu niitä sanoina näkemään.

Minun onnistui tällä kertaa lukea ja painaa mieleeni vähän useampia ajatelmia, ja sen jälkeen minut lähetettiin taas maailmaan kirjoittamaan ne muistiin. Tätä jatkui, kunnes olin kirjoittanut muistiin ne säännöt ja mietelmät, jotka nyt nimellä "Valoa Tielle" ovat tuttuja kaikille salatieteen tutkijoille. Koko ajan minut siirrettiin Oppimisen Saliin tajuttomassa tilassa, joten en tiennyt, miten sinne jouduin ja mitä vaikeuksia oli ollut matkalla. Mutta kun työ oli tehty ja olin saanut haluamaani tietoa, oli tilani aivan toinen. Minulla oli sen jälkeen kahdenlaista tehtävää: jakaa muille tietoa ja sulattaa se itse. Minusta tuntuu nyt katsellessani taaksepäin, kuin puolet elämäni olisi kulu-
nut, ennen kuin opin käyttämään hyväkseni näiden sääntöjen

sisältöä. Ja vasta sitten kun sama opas, joka ensin näytti minulle jalokiviin kätkeyt sanat, saneli käsikirjoituksen "Kaukainen Huuto" -nimiseen kirjaan, aloin tuntea, että todella ymmärsin nuo sanat.

Mabel Collins

VALOA TIELLE

I

Nämä säännöt on kirjoitettu kaikkia oppilaita varten. Paina ne mieleesi!

Silmät eivät voi nähdä, ennen kuin ne ovat kadottaneet kyynelemiskykynsä. Korvat eivät voi kuulla, ennen kuin ne ovat menettäneet herkkyytensä. Ääni ei voi puhua Mestarien kuullen, ennen kuin se on kadottanut haavoittamiskykynsä. Sielu ei voi seisoa Mestarien läheisyydessä, ennen kuin sen jalat on pesty sydänveressä.

1. Tapa kunnianhimo.

Kunnianhimo on ensimmäinen kirous; vertaistensa yläpuolelle kohoavan ihmisen suuri kiusaaja. Se on palkinnonhalun yksinkertaisin muoto. Älykkäitä ja voimakkaita se eksyttää alinomaa pois heidän korkeammista mahdollisuuksistaan. Kuitenkin se on välttämätön opettaja. Sen antimet muuttuvat tuhkaksi ja tomuksi suussa; niin kuin kuolema ja maanpako se viimein opettaa ihmiselle, että työ omaa itseä varten on pettymyksen työtä. Mutta vaikka tämä ensimmäinen sääntö tuntuu helpolta ja yksinkertaiselta, älä sivuuta sitä pikaisesti. Nämä tavallisen ihmisen viat ilmenevät hiuksenhienosti muuttuneina taas uudessa muodossa oppilaan sydämessä. On helppoa sanoa: "En tahdo olla kunnianhimoinen." Mutta yhtä helppoa ei ole sanoa: "Kun Mestari katsoo sydämeeni, hän näkee sen tahrattomana." Tosi taiteilija, joka työskentelee työtään rakastaen, on oikealla tiellä joskus varmemmin kuin okkultisti, joka luulee päässeensä omaan itseensä kohdistuneesta mielenkiinnostaan, vaikka hän todellisuudessa on vain avartanut kokemuksen ja pyyteen rajaa ja siirtänyt kiinnostuksensa laajempaa elämänalaa koskeviin asioihinsa. Näin on myös kahden seuraavan, yksinkertaiselta tuntuvan säännön laita. Viivähdi niissä, äläkä anna sydämesi liian helposti pettää

itseäsi. Sillä nyt, kynnyksellä, erehdys voidaan korjata. Mutta jos viet sen mukanas, niin se kasvaa, kantaa hedelmää, ja sinun täytyy katkerasti kärsiä hävittäessäsi sen.

2. Tapa elämisen halu.

3. Tapa mukavuuden halu.

4. Tee työtä niin kuin tekevät ne, jotka ovat kunnianhimoisia. Kunnioita elämää niin kuin ne, joille se on mieluinen. Ole onnellinen niin kuin ne, jotka elävät onnen vuoksi.

Etsi sydäimestäsi pahan lähde ja hävitä se. Paha elää hedelmällisenä yhtä hyvin hartaan oppilaan kuin pyyteellisen sydämessä. Vain väkevä voi sen hävittää. Heikon täytyy odottaa sen kasvamista, hedelmöitymistä, kuolemaa. Se on taimi, joka elää ja kasvaa kautta aikojen. Se puhkeaa kukkaan vasta kun ihminen on jo jättänyt taakseen lukemattomia elämiä. Voiman tielle astuvan on revittävä pois se sydäimestään. Sydän vuotaa silloin verta ja ihmisen koko elämä näyttää menetetyltä. Tämä koetus on kestettävä; sen voi kohdata elämän polulle johtavan portaikon ensimmäisellä askelmalla, se voi tulla eteen vasta viimeisellä. Mutta, oi oppilas, muista, että se on kerran kestettävä, ja kokoa sielusi voimat siihen. Älä elä nykyisessä äläkä tulevaisessa, vaan Ikuisessa. Siellä tämä jättiläisohdake ei voi kukoistaa; tämä olemassaolon tahra haihtuu ikiajatuksen pelkässä ilmapiirissä.

5. Tapa kaikki eristäytymisen tunne.

Älä luule, että voit erottautua pahasta tai typerästä ihmisestä. Hän on sinä, jos kohta vähemmässä määrässä kuin ystäväsi tai Mestarisi. Mutta jos sallit itseesi kasvaa ajatuksen, että eristäydyt jostakin pahasta asiasta tai henkilöstä, niin näin tekemällä luot karmaa, joka sitoo sinut tuohon asiaan tai henkilöön, kunnes sielusi käsittää, ettet voi elää eristäytyneenä. Muista, että maailman synty ja häpeä ovat sinun syntisi ja häpeäsi,

sillä sinä olet osa maailmaa; karmasi on erottamattomasti kietoutunut suureen karmaan. Ja ennen kuin voit päästä tietoon, sinun on täytynyt kulkea kaikkien paikkojen lävitse, likaisten niin kuin puhtaittenkin. Sen tähden muista, että tahrainen vaate, johon kammoat koskea, oli eilen ehkä omasi ja saattaa olla omasi huomenna. Ja jos kammoksuen torjut sitä, kun se heitetään hartioillesi, se tulee sitä kiinteämmin takertumaan sinuun. Omahyväisyys tekee vuoteensa liejuun. Kieltäydy sen tähden, että on oikein kieltäytyä, älä sen tähden, että itse pysyisit puhtaana.

6. Tapa vaikutelmien kaipuu.

7. Tapa kasvamisen nälkä.

8. Kuitenkin seiso yksinäsi ja erilläsi, koska mikään ruumiilistunut, mikään eristäytymisestä tietoinen ja Ikuisesta poissa oleva ei voi sinua auttaa. Opi vaikutelmista ja tarkkaa niitä, koska vain siten voit alkaa opiskella itsetuntemuksen tiedettä ja saada varman jalansijan portaikon ensimmäisellä askelmalla. Kasva niin kuin kukka kasvaa itsetiedottomana, mutta haluten hartaasti avata sielunsa päivänvaloon. Niin sinäkin ponnistele avataksesi sielusi Iäiselle. Mutta Iäinen vetäköön esiin voimasi ja kauneutesi eikä kasvamisen kaipuu. Sillä edellisessä tapauksessa kehityt uhkeaan puhtauteen, jälkimmäisessä kovetut, kun malttamattomasti ponnisteleet kohti persoonallista kasvua.

9. Halaja ainoastaan sitä, mikä on sisässäsi.

10. Halaja ainoastaan sitä, mikä on sinua tuonnempana.

11. Halaja ainoastaan sitä, mikä on saavuttamatonta.

12. Sillä sisässäsi on maailman valo – ainoa valo, joka voi valaista tietä. Ellet kykene sitä sisässäsi tajuamaan, on turha etsiä sitä muualta. Se on sinua tuonnempana, sillä kun saavutat sen, olet kadottanut itsesi. Se on saavuttamaton, sillä se väistyy alati. Valoon voit päästä, mutta Liekkiin et milloinkaan koske.

13. Halaja palavasti voimaa.

14. Halaja hartaasti rauhaa.

15. Halaja omaisuutta yli kaiken.

16. Mutta sen omaisuuden pitää kuulua vain puhtaalle sielulle, ja se on sen tähden yhtä paljon kaikkien puhtaitten sielujen omaisuutta, se on siten ainoastaan yhtyneen kokonaisuuden erityisomaisuutta. Halaja sellaista omaisuutta, jota voi olla puhtaalla sielulla, jotta kokoaisit rikkautta sille yhteiselle elämän hengelle, joka on ainoa tosi Itsesi. Rauha, jota sinun on kaivattava, on se pyhä rauha, jota mikään ei voi häiritä ja jossa sielu kasvaa niin kuin pyhä kukka hiljaisilla vesillä. Ja se voima, jota oppilaan tulee tavoitella, on sellaista, joka saa hänet näyttämään mitättömältä ihmisten silmissä.

17. Etsi tietä.

Nämä kaksi sanaa näyttävät irrallisina kenties liian köykäisiltä. Oppilas voi sanoa: "Kuinka ollenkaan tutkisin näitä asioista, ellen etsisi tietä?" Mutta älä kiirehdi. Pysähdy ja harkitse hetkinen. Tietäkö ikävöit, vai onko silmiesi edessä utuinen näköala suurista korkeuksista, joille sinun itsesi pitää nousta, suuresta tulevaisuudesta, jonka *sinä* tahdot saavuttaa? Ole varuillasi! Tietä on etsittävä sen itsensä tähden, ajattelematta jalkojasi, jotka astuvat sitä.

Tämä sääntö ja seuraavan sarjan seitsemästoista vastaavat toisiaan. Kun aikakausia kestäneiden taistelujen ja monen voiton jälkeen lopullinen taistelu on päättynyt voittoon ja viimeinen salaisuus vaadittu, silloin olet valmis kulkemaan edemmäksi. Kun tämän suuren opetuksen lopullinen salaisuus on sanottu, avautuu siinä uuden tien mysteeri - Polku, joka vie ulkopuolelle kaiken ihmiskokemuksen ja joka on täydelleen tuolla puolen ihmisen havainnon tai kuvittelun piirin. Jokaisella näistä kohdista on tarpeellista pysähtyä pitkään ja harkita tarkasti. Jokaisella näistä kohdista on välttämätöntä päästä varmuuteen, että tie on valittu sen itsensä tähden. Tie ja totuus tulevat ensin, sitten seuraa elämä.

18. Etsi tietä vetäytymällä sisäänpäin.

19. Etsi tietä etenemällä rohkeasti ulospäin.

20. Älä etsi sitä miltään erityiseltä suunnalta. Kullekin luonteenlaadulle aina yksi tie näyttää mieluisammalta. Mutta tie ei löydy pelkällä hartaudella, pelkällä uskonnollisella mietiskelyllä, palavalla ponnistelulla, uhrautuvalla työllä, tarkalla elämän tutkistelulla. Mikään näistä ei yksinään voi viedä oppilasta eteenpäin enempää kuin askeleen. Kaikki askeleet ovat välttämättömiä portaitten rakentamiseksi. Inhimilliset paheet muodostuvat portaikolla askelmiksi toisensa jälkeen, kun niiden yli astutaan. Inhimilliset hyveet ovat totisesti askelmia, välttämättömiä – eikä niitä voi laiminlyödä. Mutta vaikka ne luovat ihanan ilmapiirin ja onnellisen tulevaisuuden, ne yksin ollessaan ovat hyödyttömiä. Tielle haluavan on käytettävä viisaasti apunaan ihmisen koko luontoa. Jokainen ihminen on itselleen ehdottomasti tie, totuus ja elämä. Mutta hän on sitä vain siinä tapauksessa, että hän käy lujasti kiinni persoonallisuuteensa ja heränneen henkisen tahtonsa voimalla havaitsee, ettei tämä persoonallisuus ole hän itse, vaan välikappale, jonka hän tuskailla ja vaivalla on luonut käytettäväkseen ja jonka avulla hän, kun hän järkensä kasvaessa vähitellen kehittyy, aikoo pyrkiä persoonallisuutta tuonnetun olevaan elämään. Kun hän tietää että hänen ihmeellisesti yhdistelty erillinen elämänsä on olemassa tätä varten, silloin todella ja vasta silloin hän on tiellä. Etsi sitä heittäytymällä oman sisimmän olemuksesi salaperäisiin ja ihaniin syvyyksiin.

Etsi sitä tarkkaamalla kaikkia kokemuksia, käyttämällä aisteesi ymmärtääksesi persoonallisuuden kasvua ja tarkoitusta ja muiden jumalallisten osaston kauneutta ja pimeyttä, niiden, jotka kamppailevat rinnallasi ja kuuluvat samaan ihmiskuntaan.

Etsi sitä tutkimalla olemassaolon lakeja, luonnon lakeja, yli-
luonnon lakeja. Ja etsi sitä himmeätä tähteä, joka loistaa sisäl-
läsi. Varmasti sen valo kasvaa voimakkaammaksi, kun tarkkaat
ja palvelet sitä. Silloin tiedät päässeesi tien alkuun. Ja kun olet
päässyt sen päähän, muuttuu tähtesi yhtäkkiä äärettömäksi
valoksi.

Etsi sitä tarkkaamalla kaikkia kokemuksia. Ja muista, että näin sa-
noessani en sano: "Antaudu aistiesi viettelyksiin oppiaksesi tuntemaan
ne." Voit tehdä sen ennen kuin tulet okkultistiksi, myöhemmin et. Kun
olet valinnut ja astunut tielle, et voi ilman häpeää langeta viettelyksiin.
Kuitenkin voit kokea ne kauhistumatta. Voit punnita, tarkastaa ja tutkia
niitä ja luottavalla kärsivällisyydellä odottaa hetkeä, jolloin ne eivät enää
vaikuta sinuun.¹ Mutta älä tuomitse sitä, joka lankeaa. Ojenna hänelle
kätesi kuin pyhiinvaeltajaveljelle, jonka jalat loka on tehnyt raskaiksi.
Muista, oi oppilas, että kuinka suuri lieneekin juopa hyvän ihmisen ja
syntisen välillä, se on kuitenkin suurempi hyvän ihmisen ja tiedon saa-
vuttaneen välillä. Ja suunnaton se on hyvän ihmisen ja sen välillä, joka
on ennättänyt jumaluuden kynnykselle. Varo sen tähden, ettet liian pian
luule olevasi muita parempi. Kun olet löytänyt tien alun, sielusi tähti
näyttää valoaan, ja tuon valon avulla tajuat, kuinka suuri on pimeys, jos-
sa valo loistaa. Mieli, sydän, aivot, kaikki on hämärää ja pimeää, ennen
kuin ensimmäinen suuri taistelu on voitettu. Älä kauhistu, äläkä lannis-
tu tuosta näystä. Pidä katseesi kiinnitettynä pieneen valoon, ja se kas-
vaa. Mutta sisälläsi oleva pimeys auttakoon sinua ymmärtämään niiden
avuttomuutta, jotka eivät ole nähneet minkäänlaista valoa, vaan joiden
sieluja ympäröi synkkä pimeys. Älä heitä moiti. Älä heitä pakene, vaan
koeta edes vähän keventää maailman raskasta karmaa. Anna apuasi niil-
le harvoille voimakkaille käsille, jotka pidättävät pimeyden valtoja saa-
masta täydellistä voittoa. Silloin tulet ilon osallisuuteen, joka tosin tuo
mukanaan äärettömän paljon työtä ja syvää murhetta, mutta myös suur-
ta yhä kasvavaa riemua.

¹ Toisin sanoen: näitä viettelyksiä on tutkittava tyynesti, arvosteltava puolue-
ettomasti, jotta niiden opetus tulee otetuksi huomioon. Mutta niihin lanke-
aminen on häpeä. — Kirj. muist.

21. Odota kukan puhkeamista siinä hiljaisuudessa, joka seuraa myrskyä, ei sitä ennen.

Se kasvaa, versoaa, tekee oksia ja lehtiä ja puhkeaa nuppuihin, kun myrsky vielä raivoaa ja taistelu jatkuu. Mutta vasta kun ihmisen koko persoonallisuus on haihtunut ja sulanut – vasta kun se jumalallinen osa, joka sen loi, pitää sitä pelkästään vakavan kokeilun ja kokemuksen välikappaleena vasta kun koko luonto on antautunut ja alistunut Korkeammalle Itselle – vasta silloin kukka voi aueta. Silloin syntyy tyyneys, sellainen kuin trooppisissa maissa ankaran sateen jälkeen, jolloin luonto työskentelee niin nopeasti, että se miltei näkyy. Sellainen tyyneys tulee ahdistetulle hengelle. Ja tässä syvässä hiljaisuudessa kehkeytyy esiin se salaperäinen tapahtuma, joka todistaa, että tie on löydetty. Nimeä sitä miten tahdot, se on ääni, joka puhuu siinä, missä ketään ei ole puhumassa – se on sanansaattaja, joka tulee, sanansaattaja ilman muotoa tai olemusta. Tai sano, että sielun kukka on nyt puhjennut. Mikään vertaus ei voi kuvailla sitä. Mutta sitä voidaan tunnustella, etsiä ja kaivata, keskellä myrskyn pauhuakin. Hiljaisuus voi kestää tuokion tai tuhat vuotta. Se on kuitenkin loppuva. Mutta sen voiman sinä kannat mukanasasi. Sillä uudelleen ja uudelleen on taistelu taisteltava ja voitettava. Ainoastaan hetkeksi luonto voi asettua lepoon.

Kukan aukeaminen on se suloinen hetki, jolloin käsityskyky herää. Sen mukana saapuu luottamus, tieto, varmuus. Sielun pysähtyminen on ihmettelyn hetki, seuraava hetki tyydytyksen, se on hiljaisuuden hetki.

Tiedä, oi oppilas, että ne, jotka ovat käyneet hiljaisuuden lävitse, tunteet sen rauhan ja säilyttäneet sen voiman, he odottavat ja toivovat, että sinäkin kulkisit sen lävitse. Sen tähden kun oppilas kykenee astumaan Oppimisen Saliin, hän aina löytää Mestarinsa.

Joka anoo, hänelle annetaan. Mutta vaikka tavallinen ihminen alinomaa anoo, hänen äänensä ei kuulu, sillä hän anoo ainoastaan järjellään, ja järjen ääni kuuluu vain sillä tasolla, jolla järki toimii. Sen tähden ennen

kuin ensimmäiset 21 sääntöä on opittu, en sano, että niille annetaan, jotka anovat.

Lukeminen okkulttisessa mielessä on lukemista hengen silmillä. Anominen on nälän tuntemista sisässään, henkistä ikävöimistä. Lukemaan kykeneminen merkitsee, että oppilas on saavuttanut kyvyn jossakin määrin sammuuttaa tätä nälkää. Kun oppilas on valmis oppimaan, niin hänet otetaan vastaan, hyväksytään, tunnustetaan. Niin on tapahduttava, sillä hän on lamppunsa sytyttänyt eikä voi peittää sitä. Mutta oppiminen on mahdotonta, ennen kuin ensimmäinen suuri taistelu on voitettu. Vaikka mieli voi havaita totuuden, ei henki voi ottaa sitä vastaan. Vasta kun oppilas on käynyt myrskyn lävitse ja päässyt rauhaan, hänen aina on mahdollista oppia, vaikka hän toisinaan epäroisi, horjuisi ja kääntyisi syrjään. Hiljaisuuden Ääni pysyy hänessä, ja vaikka hän kokonaan jättäisi Polun, niin koittaa kuitenkin päivä, jolloin Ääni taas kaikuu, repii hänet hajalle ja erottaa intohimot jumalallisista mahdollisuuksista. Silloin hän palaa, vaikka hylätty alempi minä tuskassaan ja epätoivossaan kuinka huutaisi.

Sen tähden sanon: Rauha olkoon teille. "Rauhani minä annan teille" voi ainoastaan Mestari sanoa rakkaille opetuslapsilleen, jotka ovat niin kuin hän itse. Niidenkin joukossa, jotka eivät tunne itämaista viisautta, on muutamia, joille tämä voidaan sanoa ja joille se voidaan sanoa päiväpäiyältä yhä täydellisemmin.

↑ Huomaa kolme totuutta. Ne ovat samanarvoiset.

Edellä olevat säännöt ovat ensimmäiset niistä, jotka on kirjoitettu Oppimisen Salin seinille. Joka anoo, hänelle annetaan. Joka tahtoo lukea, hänen annetaan lukea. Joka tahtoo oppia, hän saa oppia.

RAUHA OLKOON TEILLE

II

Hiljaisuudesta, joka on rauha, nousee kaikuva ääni. Ja tämä ääni sanoo: Ei riitä, että olet niittänyt, nyt sinun täytyy kylvää. Ja tajuten, että tämä ääni on hiljaisuus itse, sinä tottelet.

Sinä, joka olet oppilas ja voit seisoa, voit kuulla, voit nähdä, voit puhua, sinä, joka olet voittanut pyyteen ja päässyt itsesi tuntemiseen, joka olet nähnyt sielusi kukassaan ja tuntenut sen ja kuullut Hiljaisuuden Äänen – käy sinä Oppimisen Saliin ja lue, mitä siellä on sinulle kirjoitettu.

Seisomaan kykeneminen on luottamuksen saavuttamista. Kuulemaan kykeneminen on sielun ovien avautumista. Näkemään kykeneminen on käsityskyvyn voittamista. Puhumisen kyky merkitsee voimaa auttaa muita. Pyyteen voittaminen on sen oppimista, kuinka minää on käytettävä ja hillittävä. Itsetuntemuksen saavuttaminen merkitsee vetäytymistä sisäiseen linnoitukseen, josta persoonallista ihmistä voi katsella puolueettomasti. Sielun näkeminen kukassaan merkitsee, että olet tuokion ajan saanut katsoa itsessäsi siihen kirkastukseen, joka lopulta on tekevä sinut ihmistä suuremmaksi. Tunnustaminen merkitsee sitä suurta saavutusta, että katsot häikäisevään valoon silmiäsi räpäyttämättä ja perääntymättä kauhistuen, kuten tehdään kammottavan aaveen edessä. Muutamille tämä tapahtuu, ja se kääntyy tappioksi, kun se tapahtuu taistelun ollessa juuri päättymäisillään. Hiljaisuuden Äänen kuulee se, joka ymmärtää, että sisältä päin tulee ainoa todellinen opastus. Oppimisen Saliin meneminen merkitsee pääsemistä tilaan, jossa oppiminen on mahdollista. Siellä sinulle on kirjoitettu paljon sanoja, ja kirjoitettuna tulkirjaimin, joita sinun on helppo lukea. Sillä kun opetuslapsi on valmis, on Mestarikin valmis.

1. Seiso tulevassa taistelussa erilläsi, ja vaikka taistelet, älä ole sinä soturi.

2. Katso Soturiin, ja anna hänen taistella sinussa.

3. Ota häneltä taisteluohjeet, ja tottele niitä.

4. Tottele häntä, ei niin kuin hän olisi päällikkö, vaan niin kuin hän olisi sinä itse ja hänen puhutut sanansa olisivat sinun salaisten toiveittesi ilmaisu, sillä hän on sinä itse, mutta äärettömän paljon viisaampi ja voimakkaampi kuin sinä. Seuraa häntä silmilläsi, muuten taistelun tiimellyksessä ja kuumeessa voit kulkea hänen ohitseesi, eikä hän tunne sinua, ellet sinä tunne häntä. Mutta jos huutosi kohtaa hänen kuuntelevan korvansa, niin hän on taisteleva sinussa ja täyttävä kolkon tyhjyyden sisäsi. Ja jos näin tapahtuu, voit kestää taistelun kylmänä ja väsymättömänä, seisoen erilläsi ja antaen hänen taistella puolestasi. Silloin on sinun mahdotonta kertaakaan iskeä harhaan. Mutta ellet katso häneen, jos menet hänen ohitseesi, ei sinulla ole mitään turvaa. Aivosi hourivat, sydämesi käy epävarmaksi, ja taistelukentän pölyssä näkösi ja aistisi pettävät, etkä erota ystäviä vihollisista.

Hän on sinä itse. Mutta sinä olet rajallinen ja erehtyväinen, hän on ikuinen ja varma. Hän on ikuinen totuus. Kun hän kerran on sinuun astunut ja tullut Soturiksi, hän ei koskaan jätä sinua kokonaan, ja suuren rauhan päivänä hän tulee yhdeksi sinun kanssasi.

5. Kuuntele elämän laulua.

Etsi ja kuuntele sitä ensin omassa sydämessäsi. Ensin ehkä sanot: "Se ei ole siellä. Kun etsin, löydän vain soraääniä." Etsi syvemmältä. Ellet vieläkään löydä, niin viivy ja etsi vielä syvemmältä. On olemassa luonnollinen sävel, hämärä lähde, jokaisessa ihmissydämessä. Se ehkä on peittyneenä, kadoksissa, hiljennettynä – mutta siellä se silti on. Luontosi pohjukasta sinä löydät uskon, toivon ja rakkauden. Joka valitsee pahan, hän ei katso omaan itseensä, vaan sulkee korvansa sydämen säveleltä ja silmänsä sielun valolta. Hän tekee näin sen tähden, että hänestä on helpompaa elää pyyteissään. Mutta kaiken elämän pohjalla juoksee voimakas

virta, jota kukaan ei voi estää. Siellä totisesti virtaavat suuret vedet. Löydä ne, niin huomaat, ettei ole yhtäkään, ei luoduista huonointakaan, joka ei olisi osana tuossa virrassa, vaikka hän kuinka sokaisisi itseään tuota totuutta näkemästä ja rakentaisi itsestään tyhjän ulkoisen irvikuvan. Tällä kohdalla sanon teille: kaikki olennot, joiden keskellä kamppaillette, ovat osia jumaluudesta. Ja niin pettävää on harha, jossa elätte, että on vaikea arvata, missä ensin keksitte suloisen äänen muiden sydämessä. Mutta tietäkää, että se on varmasti teissä itsessänne. Etsikää sitä sieltä, ja kerran kuultuanne sen itsessänne te helpommin havaitsette sen ympärillänne.

6. Talleta muistiisi sävel, jonka kuulet.

7. Opi siitä sopusoinnun läksy.

8. Nyt voit seistä suorana, vahvana kuin kallio keskellä sekasortoa, totellen Soturia, joka on sinä itse ja kuninkaasi. Älä välitä muusta kuin hänen kutsunsa täyttämisestä, älä enää huolehdi siitä miten taistelu päättyy – sillä vain yksi on tärkeätä: että Soturi voittaa, ja tiedäthän, että hän ei voi joutua tappiolle. Näin, kylmänä ja valppaana, käytä kärsimyksellä ja kärsimyksen hävittämällä saavuttamaasi kuuloa. Vain katkelmia suuresta laulusta kuuluu korviisi niin kauan kuin olet vain ihminen. Mutta jos kuuntelet sitä, paina se mieleesi uskollisesti, niin ettei mikään kuulemasi katoa, ja koeta oppia siitä, mitä merkitsee sinua ympäröivä mysteerio. Ajan mittaan et enää tarvitse opettajaa. Sillä niin kuin yksilöllä on ääni, niin on ääni myös sillä, jossa yksilö elää. Elämä itse puhuu. Se ei koskaan ole vaiti. Eikä sen ääni ole itkua, niin kuin te kuurot ehkä luulette, se on laulua. Opi siitä, että olet sopusoinnun osa. Opi siitä tottelemaan sopusoinnun lakeja.

9. Tarkkaa vakavasti kaikkea sinua ympäröivää elämää.

10. Opi älyn silmällä katsomaan ihmisten sydämiin.

Ehdottomasti persoonattomalta kannalta, muuten näkösi värityy.

Äly on puolueeton. Ei kukaan ole vihollisesi, ei kukaan ole ystäväsi. Kaikki ovat opettajiasi. Vihollisesi tulee mysteeriksi, jonka perille on päästävä, vaikka siihen kuluisi pitkiä aikoja, sillä ihmisen on opittava ymmärtämään. Ystäväsi tulee itsesi osaksi, itsesi laajentumaksi, vaikeasti ratkaistavaksi arvoitukseksi. Vain yksi on vielä vaikeampi oppia tuntemaan: oma sydämesi. Ennen kuin persoonallisuuden siteet on irrotettu, ei itsen syvä mysteeri ala selvitä. Se ei voi paljastua ymmärryksellesi, ennen kuin seisot siitä syrjässä. Silloin ja vasta silloin voit sen käsittää ja sitä johtaa. Silloin ja vasta silloin voit käyttää kaikkia sen voimia ja pyhitää ne arvokkaaseen palvelukseen.

11. Tarkkaa kaikkein vakavimmin omaa sydäntäsi.

12. Sillä oman sydämesi kautta tulee ainoa valo, joka voi valaista elämää ja saattaa sen selväksi silmillesi.

Tutki ihmisten sydämiä, jotta tietäisit, mitä on maailma, jossa elät ja josta tahdot olla osa. Tarkkaa alituisesti vaihtelevaa ja liikkuvaa elämää ympärilläsi, sillä se on kokoonpantu ihmisten sydämistä. Ja kun opit käsittämään niiden luontoa ja merkitystä, niin vähitellen opit lukemaan elämän suurempaa sanomaa.

13. Puhe tulee ainoastaan tiedosta. Saavuta tieto, niin saavutat myös puheen.

Mahdotonta on auttaa muita, ennen kuin itse olet saavuttanut omaa varmuutta. Kun olet oppinut ensimmäiset kaksikymmentäyksi sääntöä ja astunut Oppimisen Saliin kehittynein kyvyin ja vapautunein aistein, niin tapaavat itsestäsi lähteen, josta puhe pulppuaa esiin.

Kolmannentoista säännön jälkeen en enää voi lisätä sanoja siihen, mikä jo on kirjoitettu.

Rauhani annan teille. $\hat{\uparrow}$

Nämä muistutukset on kirjoitettu vain niitä varten, joille annan rauhani, niitä varten, jotka voivat lukea, mitä olen kirjoittanut, sekä sisäisellä että ulkoisella aistimiskyvyllä.

14. Kun olet oppinut käyttämään sisäisiä aisteja, voitanut ulkoisten aistien halut ja saavuttanut tiedon – valmistu nyt, oi opetuslapsi, todella astumaan tielle. Olet löytänyt Polun: valmistu astumaan sitä.

15. Kysele maalta, ilmalta, vedeltä niitä salaisuuksia, joita ne säilyttävät sinua varten. Sisäisten aistiesi kehitys tekee sinut kykeneväksi näin tekemään.

16. Kysele maan Pyhiltä niitä salaisuuksia, joita he sinua varten pitävät. Ulkoisten aistien pyyteiden voittaminen antaa sinulle oikeuden näin tehdä.

17. Kysele Sisimmältä, Ainoalta, lopullista salaisuutta, jonka se sinua varten säilyttää kautta aikojen.

Suuri ja vaikea voitto, persoonallisen sielun pyyteiden voittaminen, on aikakausien työtä. Sen tähden, älä toivo siitä palkintoa, ennen kuin olet koonnut aikojen kokemukset. Kun tämän seitsemännentoista säännön oppimisen aika on tullut, on ihminen tulemassa ihmistä suuremmaksi.

18. Tieto, joka sinulla on nyt, on sinulla ainoastaan sen tähden, että sielusi on tullut yhdeksi kaikkien puhtaitten sielujen ja kaikkein sisimmän kanssa. Se on Korkeimman sinulle uskoma talletus. Jos sen kavallat, jos käytät tietoasi väärin tai laiminlyöt sen, niin vielä nytkin voit langeta siitä korkeasta tilasta, johon olet tullut. Moni Suuri lankeaa takaisin vielä kynnykseltä, kykenemättä kantamaan vastuunalaisuutensa painoa ja kykenemättä kulkemaan edelleen. Sen tähden, katso aina eteenpäin kammolla ja vavistuksella tätä hetkeä ja varustaudu taisteluun.

19. Kirjoitettu on, että sille, joka on jumaluuden kynnyksellä, ei voida säätää mitään lakia eikä olla mitään opasta. Opetus-

lapsen valaisemiseksi voidaan lopullinen taistelu kuitenkin kuvata näin:

Pidä kiinni siitä, jolla ei ole olemusta eikä olemassaoloa.

20. Kuuntele ainoastaan sitä ääntä, joka on äänetön.

21. Katso ainoastaan siihen, joka on näkymätön sekä sisäisille että ulkoisille aisteille.

RAUHA OLKOON TEILLE

SELITYKSIÄ

I

”SILMÄT EIVÄT VOI NÄHDÄ, ENNEN KUIN
NE OVAT KADOTTANEET KYYNELTYMISKYKYNsä.”

Pitäkööt lukijat tarkoin muistissaan, että tässä kirjassa voi tuntua löytyvän hieman filosofiaa, mutta vain vähän tervettä järkeä niille, jotka pitävät sitä tavallisella kielellä kirjoitettuna. Niille monille, jotka sitä tällä tavalla lukevat, se ei niinkään ole kaviaaria kuin vahvasti suolattuja oliiveja. Ole varuillasi, äläkä lue paljon tällä tavalla.

On toinenkin, monia kirjoja luettaessa todella ainoa hyödyllinen lukemistapa. Se ei ole rivien välistä, vaan sanojen sisältä lukemista. Se on todella syvällisen salakielen selvittämistä. Kaikki alkemistiset teokset on kirjoitettu tällaisella salakielellä, ja sitä ovat käyttäneet suuret filosofit ja runoilijat kaikkina aikoina. Sitä käyttävät järjestelmällisesti elämän ja tiedon adeptit. Kun he näyttävät antavan syvintä viisauttaan, he kätkevät varsinaisen mysteerion sanoihinsa. Enempää he eivät voi tehdä. Luonnossa oleva laki vaatii, että ihmisen on itse luettava nämä mysteeriot. Millään muulla tavalla hän ei saa niitä haltuunsa. Joka tahtoo elää, hänen on syötävä leipänsä itse. Tämä yksinkertainen luonnonlaki koskee myös korkeampaa elämää. Joka siinä tahtoo elää ja toimia, hän ei voi tulla lapsen tavoin syöteksi lusikalla, vaan hänen on itse syötävä ruokansa.

Aion uudella ja hieman selkeämmällä kielellä esittää eräitä ”Valoa Tielle” -kirjan osia. Mutta en voi sanoa, tuleeko yritykseni todella olemaan mikään selvitys. Kuurolle ja mykälle toisuus ei tule paremmin ymmärrettäväksi, vaikka kielentutkija

erehtyisi kääntämään sanat, joihin totuus on kätkeytynä, kaikkiin eläviin ja kuolleisiin kieliin ja huutaisi niitä hänen korvaansa. Mutta niille, jotka eivät ole kuuroja eivätkä mykkiä, on jokin kieli tavallisesti helpompi kuin toinen, ja näiden puoleen kääntynyt nyt.

Tiedän hyvin, että "Valoa Tielle" -kirjan aivan ensimmäiset ajatukset ovat salaisen merkityksensä puolesta pysyneet lukituina useille, jotka muuten ovat seuranneet kirjan neuvoja.

On neljä varmaa ja todistettua totuutta, jotka koskevat okkultismiin astumista. Kulaiset Portit sulkevat tämän kynnyksen, mutta on muutamia, jotka kulkevat noiden porttien lävitse ja löytävät niiden takana olevan korkean rajattoman. Kaukaisessa tulevaisuudessa kaikki kulkevat noiden porttien lävitse. Mutta toivoisin, ettei Aika, suuri pettäjä, olisi niin ylen mahtava. Niille, jotka tuntevat hänet ja rakastavat häntä, minulla ei ole sanottavaa. Mutta on muita, useampia kuin uskotaankaan, joille Ajan kulku on kuin moukarin iskut ja paikallisuuden tuntu kuin rautahäkin ristikot. Näille tahdon tulkita ja yhä uudelleen tulkita, kunnes he täysin käsittävät.

Nuo "Valoa Tielle" -kirjan ensimmäisellä lehdellä esitetyt neljä totuutta koskevat okkultistiksi pyrkivän koeviihkimystä. Ennen kuin hän on sen läpäissyt, hän ei voi kurkottaa kättään edes tietoon johtavan portin salpaan. Tieto on ihmisen korkein perintö, miksei hän siis koettaisi saavuttaa sitä kaikin mahdollisin keinoin. Laboratorio ei ole ainoa kokeilupaiikka. "Tiede" (*science*), muistakaamme, johtuu sanasta "tietää" (*scire*). Tiede ei siis käsittele vain ainetta, ei pelkästään edes sen hienoimpia ja salaisimpia muotoja. Tuollaisen käsityksen on synnyttänyt huolimaton ajan henki. Tiede on sana, johon sisältyvät kaikki tiedon muodot. On kiinnostavaa seurata kemistien keksintöjä ja todeta, miten he löytävät tien aineen kiinteimmistä muodoista

yhä hienompiin. Mutta on muunlaistakin tietoa kuin tämä, eivätkä kaikki ihmiset rajoita täysin tieteellistä tiedonhaluaan vain fyysisin aistein havaittaviin kokeisiin.

Jokainen, joka ei ole erityisen tylsistynyt tai jonkin voimakkaan paheen sokaisema, on olettanut tai on voinut miltei varmasti todeta, että fyysisiin aisteihin on kätkeytyä hienompia aisteja. Tämä ei ole mitään ylen tavatonta. Jos ottaisimme luonnon todistajaksi huomaisimme, että kaikki tavalliselle näölle tajuttava kätkee itseensä jotakin vielä oleellisempaa. Mikroskooppi on avannut meille kokonaisen maailman, mutta mikroskoopin paljastamien koteloiden sisälläkin on vielä mysteerio, jota mitkään koneet eivät voi tutkia.

Koko maailmaa, sen aineellisimpiakin olioita, elähdyttää ja valaisee sen sisällä oleva toinen maailma. Tätä sisäistä maailmaa monet sanovat "astraaliseksi"², ja se on yhtä hyvä sana kuin jokin muukin, vaikka se oikeastaan ei merkitse muuta kuin laatusana "tähtinen". Mutta tähdethän ovat loistavia kappaleita, jotka itsestään antavat valoa, niin kuin Locke sanoo. Tämä ominaisuus on myös aineen sisässä olevalla elämällä, sillä ne, jotka sen näkevät, eivät tarvitse siihen lamppua. Tähti-sana (*star*) johdetaan anglosaksisesta sanasta "stir-an", johtaa, liikuttaa, ja sisäinen elämä on kieltämättä ulkoisen johtaja, aivan niin kuin ihmisen aivot johtavat hänen huulensa liikuntaa. Vaikka siis sana "astraalinen" ei sinänsä ole mikään erinomainen sana, tyydyn käyttämään sitä tähän tarkoitukseen.

Koko "Valoa Tielle" -kirja on kirjoitettu astraalisella salakielellä, ja sen tähden siitä voivat saada selvän vain ne, jotka lukevat astraalisesti. Sen opetuskin on pääasiallisesti suunnattu astraalisen elämän kasvattamiseen ja kehittämiseen. Ennen kuin tällä kehityksen tiellä on otettu ensimmäinen askel, on se nopea

² Tällä sanalla "astraalinen" ei tässä tarkoiteta uudemman okkulttisen kielenkäytön mukaisesti sitä tasoa, jota sanotaan "tunnemaailmaksi", vaan tässä yhteydessä sitä käytetään tuon sanan aikaisemmassa ja nykyistä laajemmassa merkityksessä. — Suom. huom.

tiedonsaanti, jota sanotaan varmaksi intuitioksi, ihmiselle mahdollontta. Tämä suoranainen ja varma intuitio on ainoa tiedon muoto, joka tekee ihmiselle mahdolliseksi työskennellä nopeasti ja saavuttaa oikea ja korkea olotilansa oman tietoisien pyrkimyksensä rajoissa. Tiedon hankkiminen kokemuksen avulla on liian hidas keino niille, jotka haluavat tehdä todellista työtä. Se, joka saa tietoa varmalla intuitiolla, ottaa haltuunsa sen eri muodot erinomaisen nopeasti voimakkaalla tahdon ponnistuksella, samalla tavalla kuin päättäväinen työntekijä ottaa työkalunsa välittämättä niiden painosta tai muista hänen tiellään ehkä olevista esteistä. Hän ei pysähdy koettelemaan niitä jokaista - hän käyttää niitä, jotka hänestä ovat sopivimpia.

Kaikki "Valoa Tielle" -kirjan sisältämät ohjeet on kirjoitettu opetuslapsia varten, mutta vain heitä varten - niitä varten, jotka "ottavat vastaan tietoa". Kenellekään muulle kuin tämän koulun oppilaalle sen lait eivät ole minkäänlaiseksi hyödyksi.

Kaikille, jotka vakavasti harrastavat okkultismia, sanon ensimmäiseksi: ottakaa vastaan tietoa! Jolla on, hänelle annetaan. Sitä on turha odottaa. Ajan kohtu sulkeutuu eteenne, ja myöhemminä vuosina pysytte uudestisyntymättöminä ja voimattomina. Siksi sanon niille, jotka isoavat ja janoavat tietoa: ottakaa vaarin näistä säännöistä!

Ne eivät ole minun tekaisemiani eivätkä keksimiäni. Ne ovat vain yliluonnon lakien esitystä, sellaisten totuuksien sanoihin pukemista, jotka omalla alueellaan ovat yhtä ehdottomia kuin ne lait, jotka johtavat maan ja sen ilmakehän vaiheita.

Ne aistit, joista puhutaan näissä neljässä lauseessa, ovat astraaliset eli sisäiset aistit.

Ei kukaan ikävöi sitä valoa, joka valaisee hänen paikasta riippumatonta sieluaan, ennen kuin tuska ja suru ovat karkottaneet hänet tavallisen ihmiskunnan elämästä. Ensin hän kuluttaa

loppuun nautinnon, sitten hän kuluttaa loppuun kärsimyksen – kunnes viimein hänen silmänsä tulevat kykenemättömiksi kyönelehtimään.

Tämä on totuus, mutta tiedän hyvin, että se kohtaa kiivasta vastarintaa monen taholta, joka muuten on sisäisestä elämästä johtuville ajatuksille myötämielinen. *Näkeminen* astraalisella näkökyvyllä on toimintaa, jota meidän on vaikea heti ymmärtää. Tiedemies tietää hyvin, minkälaisen ihmetyön lapsi tekee maailmaan syntyessään, kun se ensin voittaa itselleen näkökyvyn ja pakottaa sen tottelemaan aivojaan. Samanlainen ihme tapahtuu kyllä joka aistin suhteen, mutta näön hallitseminen lienee suurin ponnistus. Lapsi tekee sen kuitenkin miltei itsetiedottomasti, perityn tavan voimakkaasta painostuksesta. Kukaan ei koskaan tunne tehneensä tätä ponnistusta, yhtä vähän kuin muistamme niitä liikkeitä, joiden avulla vuosi sitten pääsimme nousemaan vuorelle. Tämä johtuu siitä että me elämme, liikumme ja olemme aineessa. Tietomme siitä on tullut intuitiiviseksi.

Astraalisen elämämme laita on aivan toisin. Siihen on pitkien aikojen kuluessa luotu varsin vähän huomiota – niin vähän, että ihminen suorastaan on kadottanut taidon näiden aistien käyttämiseen. Totta on, että jokaisessa sivistyksessä nousee tiedon tähti, ja ihminen toteaa enemmän tai vähemmän hämmennyneenä, että hän tajuaa olevansa olemassa. Mutta useimmiten hän kieltää sen. Ja jos hän on materialisti, hän on sellainen omituinen olento, joka ei kykene näkemään omaa valoaan, joka elää, mutta ei tahdo elää. Hän on astraalinen eläin, jolla on silmät, korvat, puhekyky ja voima, mutta joka ei tahdo käyttää näitä lahjojaan. Näin on asian laita, ja tämä tietämättömyyden tapa on tullut niin vahvaksi, että nyt ei kukaan tahdo nähdä sisäisellä näöllään, ennen kuin kärsimys on vienyt fyysisiltä ihmisiltä ei vain näön, vaan kyöneleetkin – elämän kosteuden.

Kykenemättömyys kyynelehtimään merkitsee, että ihminen on katsonut silmästä silmään tavallista ihmisluntoaan, voittanut sen ja saavuttanut tasapainon, jota eivät persoonalliset tunteet voi järkyttää. Se ei ole samaa kuin sydämen kovuus ja välinpitämättömyys. Se ei ole suruun uupumista, jolloin kärsivä sielu on voimaton tuntemaan enää kauemmin tuskaa. Se ei ole sitä vanhuuden riutumista, jolloin tunne tylsistyy, kun jänteet, jotka se pani väräjämään, ovat kulumaisillaan loppuun. Mikään näistä sieluntiloista ei sovi opetuslapselle, ja jos hänessä on jokin niistä, niin se on voitettava, ennen kuin hän voi astua Polulle. Sydämen kovuus on itsekkään ihmisen ominaisuus, egoistin, jolta Portti on ainiaan suljettu. Välinpitämättömyys kuuluu mielettömälle ja väärälle filosofille, niille, jotka laimeudessaan ovat pelkkiä nukkeja ja joilla ei ole tarpeeksi voimaa katsoa olemassaolon todellisuuksia silmiin. Kun suru ja tuska on kuluttanut loppuun kärsimyksen tunteen, niin seurauksena on lamaan-tuminen, miltei samanlainen kuin on vanhuuden kokeminen miehillä ja naisilla. Sellainen sieluntila tekee pääsyn Tielle mahdottomaksi, sillä jo ensimmäinen askel on täynnä vaikeutta, ja sen yrittäminenkin vaatii voimakkaan ihmisen, joka on täynnä sielullista ja ruumiillista tarmoa.

On totta, mitä Edgar Allan Poe sanoo, nimittäin että silmät ovat sielun ikkunat – sen aavelinnan ikkunat, jossa hän asustaa. Tällainen on tuon lauseen merkityksen lähin käänös tavalliselle kielelle. Jos suru, pelko, pettymys tai nautinto voivat niin järkyttää sielua, että se hellittää otteensa sitä elähdyttävästä rauhanhengestä, ja jos elämänkosteus purkautuu ja hukuttaa tiedon mielenliikutusten tulvaan, niin kaikki tahraantuu, ikkunat himmenevät ja valo on hyödytön. Tämä on yhtä sananmukaisesti totta kuin se, että jos ihminen äkillisen mielenliikutuksen tähden kadottaa tajuntansa jyrkänteeseen partaalla, niin

hän syöksyy syvyyteen. Ruumis on aina pidettävä tasapainossa, ei vain vaarallisilla paikoilla, vaan myös tasaisella maalla luonnon antaman painolain avulla. Sama koskee sielua. Se on ulkoisen ruumiin ja sen tuolla puolen olevan sisäisen hengen välinen side. Jumalallinen kipinä asuu hiljaisuudessa, jossa mikään luonnonmullistus ei voi liikuttaa ilmaa. Niin on aina. Mutta sielu voi kadottaa otteensa siihen, kadottaa tietonsakin siitä, vaikka molemmat ovat saman kokonaisuuden osia. Ja mielenliikutukset ja vaikutelmat saavat tämän aikaan. Sekä ilon että surun kokeminen aiheuttaa vilkasta värähtelyä, ja se on ihmisen tajunnalle elämää. Eikä tämä ominaisuus vähene oppilaan aloittaessa harjoitteluaan, vaan se kasvaa. Siinä hänen voimansa koetellaan ensimmäisen kerran. Hänen täytyy kärsiä, nauttia ja kestää kaikkea paljon kiihkeämmin kuin muiden ihmisten, sillä nyt hän on ottanut kantaakseen velvollisuuden, jota ei ole muilla ihmisillä, sen ettei hän salli kärsimyksensä horjuttaa itseään määrätystä tarkoituserästään. Hänen täytyy jo ensimmäisellä askeleella tarttua itseään lujasti kiinni ja suitsia suunsa. Kukaan ei voi tehdä sitä hänen puolestaan.

”Valoa Tielle” -kirjan neljä ensimmäistä ajatelmää koskevat yksinomaan astraalista kehitystä. Tässä kehityksessä on saavutettava tietty aste, toisin sanoen siihen on lopullisesti astuttava, ennen kuin kirjan muuta sisältöä voi todella ymmärtää muuten kuin älyllisesti, siis ennen kuin kirjaa voi lukea käytännöllisenä eikä metafysisenä tutkielmana.

Eräässä suuressa mystisessä veljeskunnassa toimitetaan joka vuosi neljä juhlamenoa, jotka käytännöllisesti kuvaavat ja valaisevat näitä ajatelmia. Näihin menoihin osallistuvat vain vastatulijat, sillä ne kuuluvat kynnyksellä suoritettaviin tehtäviin. Mutta niistä näkyy, kuinka vakava asia opetuslapseksi tuleminen on, kun ymmärretään, että ne kaikki ovat uhritoimituksia.

Ensimmäinen on se, josta tässä olen puhunut. Suurimmat nautinnot, katkerimmat kärsimykset, tappion ja epätoivon tuskat annetaan vapisevan sielun kestettäväksi, sielun, joka ei vielä ole löytänyt valoa pimeydessä, vaan on avuton ja sokea. Ja kunnes se voi kestää nämä iskut, pysyvät astraaliset aistit lukittuina. Niin säätää armelias laki. "Meedio" tai "spiritisti", joka valmistuksetta syöksyy psyykkiseen eli sielulliseen maailmaan, on lainriikkoja, yliluonnon lakien rikkoja. Ulkoisen luonnon lakeja rikkovat kadottavat fyysisen terveytensä. Sisäisen elämän lakeja rikkovat kadottavat sielullisen terveytensä.

"Meedioista" tulee mielenvikaisia, itsemurhaajia, säälettäviä olentoja, jotka ovat siveellistä tuntoa vailla, ja usein he päättävät päivänsä epäuskoisina, epäillen sitäkin, minkä omin silmin ovat nähneet. Opetuslapsen on ehdottomasti tultava itsensä herraksi, ennen kuin hän voi uskaltautua tälle vaaralliselle tielle ja yrittää kohdata astraalimaailmassa eläviä ja työskenteleviä olentoja sekä niitä, joita me sanomme Mestareiksi, koska heillä on korkea tieto sekä kyky hallita ei vain itseään, vaan myös ympärillään olevia voimia.

Sielun eläessä aistimusten eikä tiedon elämää sen tila on värähtelevä tai heilahteleva eikä paikallaan oleva. Tämä on lähaisin kirjaimellinen esitys tuosta tosiasiasta, mutta se on kirjaimellinen vain älylle eikä intuitiolle. Ihmisen tätä tajunnan puolta varten tarvitaan erityinen sanasto. Käsite "paikallaan oleva" olisi ehkä muutettava muotoon "kotonaan oleva". Mielenliikutuksista ei voi löytää pysyvää kotia, koska tämän värähtelevän olotilan laki on vaihtelu. Opetuslapsen on ennen muuta opittava tämä tosiasia. On turhaa jäädä itkemään, kun jokin "kaleidoskoopin" eli ihmekiikarin kuva on mennyt ohi. Se ei tule takaisin.

Bulwer Lytton kuvaa voimakkaalla tavalla sitä totuutta, että okkultismin kokelaan ensimmäinen kokemus on sietämätön alakuloisuus. Hänet valtaa tyhjyyden tunne, joka tekee maailman autioksi ja elämän turhaksi ponnistukseksi. Tämä seuraa hänen ensimmäistä vakavaa abstraktista mietiskelyään. Katsellessaan tai edes koettaessaan katsella oman korkeamman luontonsa sanomatonta mysteeriota hän itse ottaa kantaakseen ensimmäisen koetuksen. Heilahtelu ilon ja tuskan välillä lakkaa, vaikkapa vain tuokioksi, mutta se riittää irrottamaan hänen ankuriköytensä aistimaailmasta. Hän on ainakin hetken kokenut korkeampaa elämää, ja sen jälkeen hänen tavallista elämäänsä painaa epätodellisuuden tunto, pelottava tyhjyys. Juuri tällainen oli se painajainen, joka ahdisti Bulwer Lyttonin kokelesta Glyndonia "Zanoni"-kirjassa. Eikä Zanoni itsekään, vaikka hän oli oppinut suuria totuuksia ja saanut haltuunsa suuria voimia, ollut lopullisesti kulkenut sen kynnyksen yli, jossa pelko ja toivo, ilo ja epätoivo toisena hetkenä tuntuvat olevan ehdotonta totuutta ja toisena pelkkää mielikuvitusta.

Tämän ensimmäisen koetuksen tuo usein elämä itse. Sillä elämä on aina suuri opettaja. Palaamme tutkimaan sitä, kun olemme saaneet voiman hallita sitä, niin kuin kemian mestari oppii laboratoriossaan enemmän kuin oppilas. Muutamat ovat niin lähellä tiedon ovea, että elämä itse valmistaa heitä siihen, eikä kenenkään yksilön tarvitse kutsua esiin sisäänkäytävän kauheaa vartijaa. Nämä ovat tietenkin terävä-älyisiä ja voimakkaita ihmisiä ja kykeneviä tuntemaan mitä kiihkeintä nautintoa; sen jälkeen tulee kärsimys ja täyttää suuren tehtävänsä. Sellaista luonnetta kohtaavat mitä ankarimmat kärsimykset, kunnes se lopulta nousee tylsästä tajunnantilastaan ja sisäisellä voimallaan astuu yli kynnyksen, rauhan alueelle. Silloin elämän värähtely kadottaa tyrannin valtansa. Tunneherkän luonteen täytyy

vielä kärsiä, mutta sielu on vapautunut ja seisoo erillään johtajan elämää suuruutta kohti. Ajan alamaiset kulkevat eteenpäin hitaasti, kokevat pitkiä vaikutelmien sarjoja ja kärsivät alituista ilon ja surun vaihtelua. He eivät uskalla ottaa lujasti kiinni itseyden käärmeestä ja hallita sitä, tullakseen siten jumalallisiksi, vaan mielummin he edelleen kuluttavat itseään kokemuksilla ja kärsivät vastakkaisten voimien iskuja.

Kun näistä Ajan orjista joku päättää astua okkultismin tielle, tämä on hänen ensimmäinen tehtävänsä. Ellei elämä ole opettanut sitä hänelle, ellei hän ole kyllin vahva opettamaan sitä itselleen ja ellei hän ole kyllin voimakas vaatiakseen Mestarin apua, niin hänelle tulee se pelottava koetus, jota kuvataan "Zanoni"-kirjassa. Hänen elämänsä heilahtelu pysähtyy hetkeksi ja hänen täytyy kestää järkyttävä kokemus joutuessaan vastakkain sen kanssa, joka ensi näkemältä tuntuu tyhjyyden kuilulta. Vasta kun hän on oppinut olemaan tässä tyhjyyden kuilussa ja löytänyt sen rauhan, saattavat hänen silmänsä kadottaa kyyneltyiskykynsä.

II

”KORVA EI VOI KUULLA, ENNEN KUIN SE ON
MENETTÄNYT HERKKYYTENSÄ.”

”Valoa Tielle” -kirjan neljä ensimmäistä sääntöä ovat epäilemättä sen tärkeimmät, yhtä lukuun ottamatta, niin oudolta kuin tämä ehkä tuntuukin. Ne ovat niin tärkeät sen tähden, että ne sisältävät astraalisen ihmisen elinlain ja hänen luovan olemuksensa. Myöhemmillä säännöillä on merkitystä vain astraaliselle eli itsevalaistulle tajunnalle. Kun ihminen kerran on saanut käyttöönsä astraaliset aistit, niin siitä seuraa tietenkin, että hän alkaa käyttää niitä, ja seuraavat säännöt ovatkin opastukseksi niiden käyttämiseen. Kun sanon näin, tarkoitan tietenkin, että ensimmäiset neljä sääntöä ovat tärkeät ja ne ansaitsevat niiden huomion, jotka lukevat niitä kirjasta. Kun ne ovat uurrettuina ihmisen sydämeen ja elämään, muut säännöt eivät ole enää ainoastaan mielenkiintoisia tai merkillisiä yliaistillisia väitteitä, vaan elämän tosiasioita, jotka pitää käsittää ja kokea.

Nuo neljä sääntöä ovat kirjoitettuina jokaisen elävän veljuskunnan looshin kokoushuoneessa. Ihminen joko myy sielunsa paholaiselle, niin kuin Faust, tai joutuu tappiolle niin kuin Hamlet, tai pääsee kulkemaan eteenpäin rajan takana – joka tapauksessa nämä säännöt ovat häntä varten. Ihminen voi valita hyveen ja paheen välillä, mutta vasta kun hän on ihminen. Sylilapsi tai villieläin ei voi sitä tehdä. Sama koskee oppilasta. Hänestä täytyy ensin tulla oppilas, jotta hän voisi edes nähdä valittavana olevat tiet. Tämä ponnistus, itsensä luominen oppilaaksi, uudestisyntyminen, on ihmisen tehtävä ilman opettajaa. Kukaan opettaja ei voi auttaa, ennen kuin nämä neljä sääntöä on opittu, ja sen tähden ”Mestareista” puhutaan siten kuin

puhutaan. Mitkään todelliset Mestarit, voiman, rakkauden adeptit tai mustat adeptit, eivät voi vaikuttaa ihmiseen, ennen kuin nämä neljä sääntöä on koettu.

Kyyneleitä, niin kuin sanoin, voidaan sanoa elämän kosteudeksi. Sielun täytyy jättää pois ihmiskunnan mielenliikutukset, sen täytyy saavuttaa onnettomuuksista järkkymätön tasapaino, ennen kuin sen silmät voivat avautua yli-inhimilliseen maailmaan.

Mestarien ääni on aina maailmassa, mutta sen kuulevat ainoastaan ne korvat, jotka eivät enää kuuntele persoonallisen elämän ääniä. Nauru ei enää kevennä sydäntä, viha ei enää saa sitä tulistumaan, hellät sanat eivät tuo lohtua. Sillä sisällä, jonne korvista käy tie, on häviämätön rauhan maja, jota kukaan ei voi häiritä.

Niin kuin silmät ovat sielun ikkunat, niin ovat korvat sen portit eli ovet. Niiden kautta saapuu tieto maailman hälinästä. Ne Suuret, jotka ovat voittaneet elämän ja tulleet oppilaita suuremmiksi, seisovat rauhassa, kenenkään häiritsemättä keskellä ihmiskunnan värähtelyjä ja varjokuvien liikkeitä. Heillä on sisimmässään varma tieto ja syvä rauha. Siksi heitä eivät liikuta tai kiihota ne tiedon sirpaleet ja erehdysten katkelmat, joita ympärillä olevien vaihtelevat äänet tuovat heidän korviinsa. Puhuessani tiedosta tarkoitan intuitiivista tietoa. Tätä varmaa tietoa ei koskaan voida saada kovalla työllä tai kokeilulla, sillä nämä keinot sopivat vain aineeseen, ja aine sinänsä on alituisen vaiheiden alainen epävarma olemus. Luonnollisen ja fyysisen elämän ehdottomimmat ja yleisimmät lait, sellaisina kuin tiedemies ne ymmärtää, tulevat katoamaan, kun tämän maailmankaikkeuden elämä katoaa, ja vain sen sielu jää jäljelle äärettömyyteen. Mitä arvoa silloin on noiden lakien tuntemisella, jotka on saavutettu ahkeruudella ja havainnolla?

Pyydän, ettei lukija tai arvostelija kuvittele, että tällä nyt sanotulla tahdon halventaa tai alentaa koottuja tietoja tai tiedemiesten työtä. Päinvastoin pidän tiedemiehiä uuden ajatuksen tienraivaajina. Se kirjallisuuden ja taiteen kulta-aika, jolloin runoilijat ja kuvanveistäjät näkivät jumalallisen valon ja esittivät sen omalla ylevällä kielellään – se aika on haudattuna menneisyyteen niiden kuvanveistäjien ja runoilijoiden kanssa, jotka elivät ennen Feidiasta ja Homerosta. Mysteeriolaitokset eivät enää hallitse ajattelun ja kauneuden maailmaa. Inhimillinen elämä on nyt johtavana voimana eikä se, joka on sen tuolla puolen. Mutta tieteellisen työn tekijät lähestyvät – enemmän olosuhteiden pakosta kuin omasta tahdostaan – sitä kaukaista rajaa, joka erottaa selitettävät asiat selittämättömistä. Jokainen uusi keksintö vie heidät askeleen eteenpäin, ja siksi annan suuren arvon työllä ja kokeilulla saavutetulle tiedolle.

Mutta intuitiivinen tieto on jotakin aivan toista. Se ei ole hankittua tietoa, vaan niin sanoakseni sielun kyky – ei sen eläimellisen sielun, josta kuoleman jälkeen tulee kummitus, kun pyyde, kiintymys tai pahojen tekojen muisto pidättää sitä ihmisolentojen läheisyydessä, vaan sen jumalallisen sielun, joka elähdyttää yksilöityneen olennon kaikkia ulkoisia muotoja.

Tämä kyky tietenkäin asuu tuossa sielussa, on synnynnäinen. Oppilaaksi pyrkivän on kohottauduttava sen tietoisuuteen kiihkeällä, päättäväisellä ja lannistumattomalla tahdonponnistuksella. Käytän sanaa ”lannistumaton” erityisestä syystä. Ainoastaan se, joka ei anna itseään lannistaa eikä hallita, vaan joka tietää, että hänen on oltava ihmisten, tosiasiaoiden ja kaiken muun, paitsi oman jumalallisuutensa herra, ainoastaan se voi herättää tämän kyvyn. ”Uskolle on kaikki mahdollista.” Epäilijä nauraa uskolle ja ylpeilee sen puuttumisesta. Totuus on kuitenkin, että usko on suunnaton voima, joka todella voi

aikaansaada mitä tahansa. Sillä se on ihmisen jumalallisen osan ja hänen vähäisemmän minänsä välinen sitoumus.

Tämän voimakoneen käyttö on välttämätöntä intuitiivisen tiedon saavuttamiseksi, sillä ellei ihminen usko itsessään olevan tuollaista tietoa, niin kuinka hän voi vaatia sitä omakseen ja käyttää sitä?

Ilman sitä hän on avuttomampi kuin ajopuu tai laivahylky valtamerellä. Se ajelehtii sinne tänne niin kuin ihminen kohtaloiden vaihdellessa. Mutta tuollaiset seikkailut ovat pelkästään ulkoisia eivätkä merkitse suuria. Vaikka ihmistä kuljetettaisiin orjana pitkin katuja, voi hänessä silti olla filosofin rauhallinen sielu, kuten Epiktetoksesta nähtiin. Toisella voi olla hallussaan kaikki maalliset edut ja ehdoton valta oman persoonallisen kohtalonsa suhteen eikä hän silti tunne rauhaa tai varmuutta, koska hän kadottaa tasapainonsa jokaisesta ajatusvirrasta, jota hän koskettaa. Eivätkä nämä vaihtelevat virrat heittele ihmistä vain ruumiillisesti sinne tänne, kuten ajopuuta vedessä. Ne tunkeutuvat sisään sielun ovista ja tulvivat sielun yli sokaisten sen ja tyhjentäen siitä kaiken kestävästä älyn niin, että ohitse kulkevat vaikutelmat pääsevät siihen käsiksi.

Selittääkseni tarkoitustani paremmin otan esimerkin. Ajatellaamme kirjailijaa tai taidemaalaria työnsä ääressä tai säveltäjää kuuntelemassa sävelmiä, jotka tukeutuu hänen ihastelemaan mielikuvitukseensa. Pankaamme joku näistä kuluttamaan päivänsä vilkasliikenteiselle kadulle päin olevan ikkunan ääressä. Melu sokaisee voimallaan häneltä sekä näön että kuulon, ja kadun vilkas liikenne käy hänen ohitseen kuin liikkuva kulkue. Mutta jos saman ikkunan ääressä on ihminen, jonka ajatus on tyhjä ja päivä ilma päämäärää, niin hän panee merkille ohikulkijat ja muistaa kasvot, jotka sattuivat miellyttämään tai kiinnostamaan häntä. Samanlainen on suhde ikuisen totuuteen.

Kun mieli ei enää laske saamiaan vaihtelevia vaikutelmia ja epäluotettavia tietoja sieluun, silloin syttyy liekkiin todellisen tiedon valo siinä sisäisessä rauhan majassa, johon tutustuimme jo ensimmäistä sääntöä opittaessa. Silloin korvat alkavat kuulla. Hyvin heikosti, hyvin hämärästi aluksi. Ja tosiaan niin heikot ja hennot ovat ensimmäiset merkit todellisen, oikean elämän alkamisesta, että ne usein sysätään syrjään tyhjänä harhana ja mielikuvituksena.

Mutta ennen kuin niistä voi tulla muuta kuin mielikuvitusta, on tyhjyyden kuilu kohdattava vielä toisella tavalla. Se täydellinen hiljaisuus, joka voi saapua vasta sitten, kun korvat ovat sulkeutuneet kaikelta ohimenevältä ääneltä, tulee eteen vielä suurempana kauhuna kuin avaruuden muodoton tyhjyys. Ainoa käsityksemme tyhjästä tilasta, kun tuota ajatusta perinpohjin tarkastelemme, on musta pimeys. Useimmissa ihmisissä se herättää suurta fyysistä kauhua, ja kun sitä pidetään ikuisena ja muuttumattomana tosiasiana, se synnyttää mielessä lähinnä tyhjäksi tulemisen ajatuksen. Ja kuitenkin se on vain yhden aistin peittämistä. Jokin ääni voi vielä tuoda lohtua tähän synkkään pimeyteen. Mutta kun oppilas on löytänyt tiensä tähän mustaan, pelottavaan synkkyyteen, hänen on suljettava sie-lunsa ovet niin tiukkaan, ettei sisään voi tunkeutua enempää lohduttaja kuin vihamieskään. Tätä toista ponnistusta tehtäessä selviää niille, jotka eivät aikaisemmin ole sitä kokeneet, että tuska ja ilo ovat samaa mielenliikutusta. Kun äänettömyyden yksinäisyys on saavutettu, janoaa sielu niin kiihkeästi ja intohimoisesti jotakin vaikutelmaa, johon se voisi tarttua kiinni, että tuskallinen on yhtä lämpimästi tervetullutta kuin miellyttävä. Tämän tajunnantilan saavutettuaan urhoollinen voi siihen tarttumalla ja siitä kiinni pitämällä täydelleen hävittää ”herkkyytensä”. Kun korva ei enää tee erotusta mieluisan ja tuskallisen

välillä, eivät muutkaan äänet enää koske siihen. Silloin on turvallista ja mahdollista avata sielun ovet.

”Näkö” on ensimmäinen ja helpoin yritys, koska se osittain saavutetaan älyllisen ponnistelun avulla. Järki voi voittaa sydämen, niin kuin jokapäiväisestä elämästä hyvin tiedämme. Siksi tämä ensimmäinen askel otetaan vielä aineen piirissä. Mutta toinen askel ei enää salli mitään aineellista apua. Aineellisella avulla tarkoitan tietenkin aivojen tai tunteiden tai inhimillisen sielun toimintaa. Olento, jota sanomme ihmiseksi, tulee joksi-kin, joka enää ei ole ihminen, kun hän pakottaa korvansa kuuntelemaan vain ikuista hiljaisuutta. Huomaamme tämän todeksi, jos vain pinnallisestikin katselemme niitä tuhatta ja yhtä vaikutelmaa, joita ulkoa päin saamme. Opetuslapsi koettaa täyttää kaikki inhimilliset velvollisuutensa, mutta hän täyttää ne oman oikeudentuntonsa eikä kenenkään muun, ei yksityisen eikä joukon oikeudentunnon mukaisesti. Tähän päätyy ilman muuta, kun noudattaa tiedon uskontoa eikä sokeaa uskonoppia.

Opetuslapsen on syrjäytettävä sydän ja sen tunteet sekä aivot ja niiden älytoiminta, jotta hän saavuttaisi sen puhtaan hiljaisuuden, joka on hänelle välttämätön. Kummatkin, niin sydän kuin aivotkin, ovat koneistoja, jotka häviävät, kun ihmisen elämänrata on päättynyt. Nyt pakotetaan tuonpuoleinen olemus, joka on ihmisen liikkeelle panija ja eläväksi tekijä, nousemaan ja toimimaan. Nyt on suurimman vaaran hetki. Ensimmäisessä koetuksessa ihmiset tulevat hulluksi pelosta. Juuri tuosta ensimmäisestä koetuksesta kertoo Bulwer Lytton. Mutta yksikään kirjailija ei ole jatkanut toiseen koetuksen saakka, vain jokunen runoilija on sen tehnyt. Sen hiuksenhienous ja suuri vaarallisuus on siinä, että ihmisellä on mahdollisuus kulkea sen lävitse tai edes yrittää sitä vain siinä tapauksessa, että hänellä on siihen voimaa. Jos hänellä on kylliksi voimaa herättääkseen

toimintaan tuntemattoman osansa, korkeimman olemuspuolensa, silloin hänellä on voimaa avata Kultaiset Portit, silloin hän on todellinen alkemisti ja hän omistaa elämännesteen.

Tämä on se kokemuksen kohta, jossa okkultisti erotetaan muista ihmisistä ja jossa hän astuu elämään, joka nyt on hänen omansa, astuu yksilöllisen täydellistämisensä tielle eikä enää pelkästään tottele maapallomme johtavia neroja. Tämä itsensä kohottaminen yksilölliseksi voimaksi yhdistää hänet tosisteolla jalompiin elämänvoimiin ja tekee hänet yhdeksi heistä. He ovat tämän maailman voimien ja tämän kaikkeuden lakien yläpuolella. Ihmisen ainoa onnistumisen toivo suuren ponnistuksen hetkellä on hypätä suoraan tämänhetkisestä asemastaan seuraavaan, tulla yhtäkkiä jumalallisen voiman oleelliseksi osaksi, niin kuin hän tätä ennen on ollut älyllisen voiman ja sen suuren luonnon oleellinen osa, johon hän kuuluu. Hän on nyt aina itsensä edellä, jos tuollainen ristiriitaiselta tuntuva ajatus voidaan käsittää. Ihmiset, jotka ovat tässä asemassa ja jotka uskovat koko ihmiskunnan kehittymisvoimaan, ovat Vanhempia Veljiä ja uranuurtajia. Jokaisen ihmisen on itse tehtävä tuo suuri hyppäys ilman apua, mutta jonkinlaisena tukena on kuitenkin tieto, että muut ovat kulkeneet samaa tietä. Mahdollisesti he ovat kadonneet kuiluun, mutta mitäpä siitä: he ovat ainakin rohjenneet heittäytyä siihen. Tässä yhteydessä on turha puhua heidän tämänhetkisestä tilastaan. Kun sanon, että he mahdollisesti ovat kadonneet kuiluun, niin tarkoitan, ettei kuilun yli kulkenutta voi tuntea ennen kuin te kumpikin olette saavuttaneet tuon toisen, kokonaan uuden olotilan. On tarpeetonta nyt selittää, minkälainen tuo uusi olotila on. Sanon vain, että hiljaisuuden tien alkuvaiheilla ihminen kadottaa tiedon ystävistään ja rakkaistaan, kaikista, jotka ovat olleet hänelle rakkaita. Hän kadottaa näkyvistään vieläpä Opettajansakin, samoin kuin ne,

jotka ennen häntä ovat kulkeneet tätä tietä. Sanon tämän sen takia, että tuskin kukaan on kestänyt tätä ilman katkeraa valitusta. Jos sielu jo ennakkoon oivaltaisi, että hiljaisuuden on oltava täydellinen, niin valituksen ei varmaan tarvitsisi nousta tiellä esteeksi. Opettajasi tai edelläkulkijasi voi pitää kättäsi omassaan ja osoittaa sinulle suurinta myötätuntoa mikä ihmissydämelle on mahdollista, mutta kun hiljaisuus ja pimeys saapuvat, niin kadotat kaiken tiedon hänestä. Olet yksin. Hän ei voi auttaa sinua. Ei sen tähden, että hän olisi kadottanut voimansa, vaan sen tähden, että olet kutsunut esiin suuren vihamiehenesi.

Suurella vihamiehellä tarkoitan itseäsi. Jos sinussa on voimaa katsoa silmästä silmään omaa sieluasi pimeydessä ja hiljaisuudessa, niin olet voittanut fyysisen eli eläimellinen minäsi, sen joka elää vain aistimuksissaan.

Tämä väite voi tuntua oudolta, mutta itse asiassa se on varsin yksinkertainen. Kun ihmisen hedelmänteon aika on käsis- sä ja hänen sivistyksensä on huipussaan, hän on kahden tulen välissä. Jos hän vain vaatisi omakseen suuren perintönsä, niin hänen hartioiltaan helposti putoaisi pelkän eläimellisen elämän taakka. Mutta hän ei tee sitä, ja sen tähden ihmisrodut kukoistavat, lakastuvat ja kuolevat, olipa niiden kukoistus ollut miten kaunis tahansa. Ja kunkin yksilön tehtäväksi on jätetty tuo suuri ponnistus olla pelästymättä omaa suurempaa luontoaan, olla antamatta pienemmän ja aineellisemmän minänsä vetää itseään takaisin. Jokainen yksilö, joka tämän täyttää, on rotunsa vapahtaja. Vaikka hän ei kuuluttaisikaan urotöitään, vaikka hän eläisi salassa ja hiljaisuudessa, hän on ihmisen ja hänen jumalallisen osansa välinen yhdysside. Hän yhdistää tunnetun ja tuntemattoman, hälisevän markkinapaikan ja lumihuippuisen Himalajan äärettömyyden. Hänen ei tarvitse mennä ihmisten luo muodostaakseen tuon yhdyssiteen. Hän on yhdysside

astraalisesti. Ja sellaisena hän kuuluu aivan toisenlaiseen ihmisluokkaan kuin muut ihmiset. Näinkin varhain, otettuaan vasta toisen askeleen tiedon tiellä, maa on hänen jalkojensa alla jo aikaisempaa varmempi, ja hän tulee tietoiseksi siitä, että hän on kokonaisuuden osa.

Tämä on niitä elämän vastakohtaisuuksia, joita tapaa niin usein, että ne tarjoavat aiheita kirjailijoillekin. Okkultisti tuntee ne yhä suurempina, kun hän koettaa elää valitsemaansa uutta elämää. Vetäytyessään itseensä ja tullessaan itsenäiseksi hän havaitsee itsensä yhä selvemmin suuren ajatus- ja tunnevuon osaksi. Kun hän on saanut ensimmäisen opetuksen, voittanut sydämen nälän ja kieltäytynyt elämästä toisen rakkaudesta, silloin hän huomaa kykenevänsä herättämään rakkautta paremmin. Heittäessään pois elämänsä hän saa sen takaisin uudessa muodossa ja uudessa merkityksessä. Maailma on ihmiselle aina ollut monien ristiriitojen paikka. Opetuslapseksi tultuaan ihminen huomaa, että koko elämää voidaankin sanoa paradoksien eli ristiriitojen sarjaksi. Tämä on luonnollista ja helposti ymmärrettävää. Jokaisen sielu, kaikkein halvimmankin, "on kuin etäinen tähti", mutta hänen tajuntansa on värähtely- ja aistielämän lakien alainen. Jo tämä yksin voi muovata ne monimutkaiset luonteet, joita kirjailijat käyttävät aiheinaan. Jokainen on mysteerio niin ystävälleen kuin vihamiehelleen, ja itselleenkin. Hänen vaikuttimensa ovat usein käsittämättömiä. Hän ei kykene niitä selvittämään eikä voi ymmärtää, miksi hän tekee niin tai näin. Opetuslapsen on herätettävä tajunta tuossa tähti-olemuksessaan, jossa hänen voimansa ja jumaluutensa uinuvat. Tämän tajunnan herättyä ihmisen omat ristiriidat ilmenevät entistä suurempina ja samoin ne paradoksit, joiden keskellä hän elää. Ihminen luo tietenkin oman elämänsä, ja "seikkailut ovat seikkailunhaluisia varten", sanoo viisas, tosielämästä syntyneet

sananparsii, joka käsittää koko ihmiskokemuksen alan.

Ihmisen jumalallisen osan paine vaikuttaa eläimelliseen osaan. Kun äänetön sielu herää, se antaa ihmisen jokapäiväiselle elämälle aikaisempaa suuremman merkityksen, todellisuuden ja vastuunalaisuuden. Viittaa kahteen jo edellä käyttämäni vertaukseen. Linnoitukseensa vetäytynyt okkultisti on löytänyt voimanlähteensä. Hän huomaa heti, mitä hänen velvollisuutensa kulloinkin vaatii. Hän ei saa voimaansa omalla oikeudellaan, vaan sen tähden, että hän on kokonaisuuden osa, ja niin pian kun hän on pelastunut elämän värähtelyistä ja voi seistä horjumatta, huutaa ulkomaailma häntä tulemaan ja tekemään siinä työtä. Sydämen laita on samoin. Kun se ei enää halua ottaa, se on kutsuttu antamaan yltäkylläisesti. "Valoa Tielle" -kirjaa on sanottu paradoksien kirjaksi, ja syystäkin. Mitä se muuta voi ollakaan, kun se käsittelee oppilaan todellisia persoonallisia kokemuksia?

Astraalisen näön ja kuulon saavuttaminen – eli toisin sanoen käsityskyvyn herättäminen ja sielun ovien avaaminen – ovat suunnattomia tehtäviä ja ne voivat vaatia monen peräkkäisen ruumiillistuman uhraamista. Ja kuitenkin, kun tahto on saavuttanut voimansa huipun, voidaan koko tuo ihme saada aikaan silmänräpäyksessä. Silloin opetuslapsi ei ole enää Ajan orja.

Nämä kaksi ensimmäistä askelta ovat kielteisiä, sillä ne ovat enemmänkin vetäytymistä pois nykyisestä olotilasta kuin etenemistä uutta kohti. Seuraavat kaksi sääntöä vaativat toimintaa. Ne merkitsevät etenemistä uuteen olotilaan.

III

”ÄÄNI EI VOI PUHUA MESTARIEN LÄHEISYYDESSÄ.”

Puhuminen on kanssakäymiskyky. Sen oppiminen määrää hetken, jolloin ihminen astuu toimivaan elämään.

Ja nyt, ennen kuin jatkan, selitän hieman, miten säännöt ”Valoa Tielle” -kirjassa on järjestetty. Seitsemän ensimmäistä numeroitua sääntöä ovat alaosia kahdesta ensimmäisestä numeroimattomasta, joista jo aikaisemmin olen puhunut. Numeroitujen sääntöjen tarkoitus on vain tehdä numeroimattomat selvemmiksi. Säännöt kahdeksannesta viidenteentoista kuuluvat siihen numeroimattomaan lauseeseen, joka nyt on aiheenani.

Niin kuin jo on sanottu, nämä ohjeet on kirjoitettu oppilaita varten, ei ketään muuta varten. Ne eivät kiinnosta muita. Toivon siis, ettei kukaan muu vaivaudu lukemaankaan tätä kirjaa edemmäksi. Kahteen ensimmäiseen sääntöön sisältyy koko se pyrkimyksen puoli, joka vaatii lääkärin veitsen käyttämistä. Opetuslapselta odotetaan, että hän taistelee käärmeen, alemman itsensä kanssa ilman apua ja oman tahtonsa voimalla alistaa pyyteensä ja tunteensa. Hän voi pyytää Mestarin apua vasta sitten, kun tämä on täytetty tai ainakin osaksi tehty. Sitä ennen hänen sielunsa ovet ja ikkunat ovat tahraisia, sameita, pimitettyjä, niin ettei mikään tieto voi häneen tunkeutua. En aio tässä kirjassa selittää, miten ihmisen on käsiteltävä sieluaan, annan ainoastaan opetuslapselle tietoa. Myöskään en nyt kirjoita niin, että kuka tahansa voi lukea, koska yliluonto estää sen omilla muuttumattomilla laeillaan.

Ne neljä sääntöä, jotka olen pannut tähän kirjaan niitä tutki-
maan haluavia länsimaalaisia varten, ovat – niin kuin edellä on
sanottu – luettavina jokaisen elävän veljeskunnan etuhuoneessa,

voisinpa lisätä: jokaisen elävän, kuolleen tai vastedes perustettavan veljeskunnan etuhuoneessa. Kun puhun veljeskunnasta, en tarkoita tutkijoiden ja älyniekkojen mielensä mukaan muodostamaa yhdistystä, vaan tarkoitan erästä yliluonnon tosiasiaa, muuatta astetta kehityksen tiellä kohti absoluuttista Jumaluutta eli Hyvää. Tällä kehityksen tiellä oppilas kohtaa sopusointua, puhdasta tietoa, puhdasta totuutta eri asteissa, ja näihin asteisiin tullessaan hän huomaa yhtyvänsä johonkin, jota ylimalkaisesti voisi sanoa inhimillisen tajunnan erääksi kerrostumaksi. Hän tapaa kaltaisiaan ihmisiä, joiden luonto on yhtä epäitsekäs kuin hänen omansakin, ja hänen yhtymisensä heihin tulee pysyväksi ja purkautumattomaksi, sillä se perustuu luontaiseen yhtäläisyyteen. Hän yhdistyy heihin sellaisin lupauksin, joita ei tarvitse lausua tai asettaa tavallisten sanojen puitteisiin. Tämä on eräs puoli siitä, mitä tarkoitan veljeskunnalla.

Kun ensimmäiset säännöt on voitettu, huomaa opetuslapsi seisovansa kynnyksellä. Silloin hänelle tulee puhelahja, jos hän on kyllin luja – kaksinainen voima. Sillä edistyessään hän huomaa tulevansa kukoistustilaan, jossa jokainen aukeava nappu työntää ulos eri säteitä eli terälehtiä. Jos hän aikoo harjoittaa uutta lahjaansa, hänen on käytettävä sitä sen kaksinkertaisessa ominaisuudessa. Hän havaitsee itsessään voiman puhua Mestarien ollessa läsnä, toisin sanoen hänellä on oikeus pyrkiä yhteyteen jumalallisimman olemuksen kanssa siinä uudessa tajunnan tilassa, johon hän nyt on tullut. Mutta hän huomaa olevansa asemansa vuoksi pakotettu toimimaan kahteen suuntaan yhtäaikaan. Hänen äänensä ei kuulu ylös korkeuksiin, jossa jumalat istuvat, ennen kuin hän on tunkeutunut niihin syvyyksiin, joissa heidän valonsa ei lainkaan loista. Hän on joutunut erään rautaisen lain kouriin. Jos hän pyytää päästä kokelaaksi, niin hän samalla tulee palvelijaksi. Mutta hänen palveluksensa

on ylevää niidenkin takia, jotka osallistuvat siihen. Sillä ovat-
han Mestaritkin palvelijoita. He palvelevat ja vaativat palkkan-
sa myöhemmin. Osaksi heidän palveluksensa on antaa tietonsa
koskettaa oppilasta. Hänen ensimmäinen työnsä puolestaan
on antaa tästä tiedosta jotakin niille, jotka eivät vielä jaks-
ta siellä, missä hän seisoo. Tämä ei ole mikään mielivaltainen
määräys, jonka olisi säätänyt joko Mestari, Opettaja tai muu
henkilö, kuinka jumalallinen tahansa. Se on elämän laki siellä,
minne oppilas on astunut.

Sen tähden oli vanhan egyptiläisen veljeskunnan looshien
sisemmälle ovikäytävälle kirjoitettu: "Työmies on palkkansa
ansainnut."

"Anokaa, niin teille annetaan" kuulostaa liiankin helpolta
ja yksinkertaiselta ollakseen uskottava. Mutta oppilas ei voi-
kaan "anoa" siinä mystisessä merkityksessä kuin missä tuota
sanaa käytetään tässä, ennen kuin hän on saanut voiman auttaa
muita.

Miksi niin? Eikö tämä väite kuulosta liian dogmaattiselta?

Onko liian dogmaattista sanoa, että ihmisellä täytyy olla
jalansija, ennen kuin hän voi hypätä? Asia on sama. Jos apua
annetaan, jos työtä tehdään, niin silloin on olemassa luonnol-
linen vaatimus - ei se, mitä sanomme persoonalliseksi palkan
vaatimiseksi, vaan luonnon oma vaatimus. Jumalalliset anta-
vat. He pyytävät, että sinäkin antaisit, ennen et voi olla heidän
kaltaisensa.

Oppilas havaitsee tämän lain heti yrittäessään puhua. Pu-
huminen nimittäin on kyky, joka tulee vain voiman ja tiedon
oppilaalle. Spiritisti astuu psyykkis-astraaliseen maailmaan,
mutta ei löydä sieltä mitään nimenomaista puhetta, ennen kuin
hän vaatii sitä itselleen ja jatkuvasti haluaa sitä itselleen. Jos
hän on kiinnostunut pelkistä "ilmiöistä" eli astraalisen elämän

yksityiskohdista ja pikku sattumuksista, hän ei suoranaisesti tule minkään ajatussäteen tai tarkoitusperän piiriin. Hän vain oleskelee ja huvittelee astraalielämässä, niin kuin hän on oleillut ja huvitellut fyysisessä elämässä. Psykkis-astraalinen elämä voi kyllä opettaa hänelle jonkin yksinkertaisen asian, aivan niin kuin aineellinen ja älyllinenkin elämä voi hänelle antaa yksinkertaista opetusta. Ja nämä läksyt on opittava. Se, joka aikoo astua opetuslapsen tielle, vaikka ei ole oppinut näitä alkeellisia ja yksinkertaisia asioita, tulee aina kärsimään tietämättömyydestä. Ne ovat elinkysymyksiä, ja sellaisina niitä on tutkittava. Ne on kauttaaltaan koettava uudelleen, niin että ne tunkeutuvat olemuksen kaikkiin osiin.

Palatkaamme aiheeseen. Puhelahjaa vaatiessaan – joksi sitä tässä sanotaan – pyrkijä huutaa oppaakseen sitä Suurta, joka on etummaisena siinä tiedon säteessä, johon hän on astunut. Kun hän tekee tämän, kimpoaa hänen äänensä takaisin hänen saavuttamastaan voimasta ja kaikuu alas inhimillisen tietämättömyyden syviin kuiluihin. Sanoma, että on olemassa tietoa ja että siunaava voima on opettamassa, leviää jollakin hämärällä tavalla kaikille, jotka tahtovat sitä kuulla. Yksikään opetuslapsi ei voi kulkea kynnyksen yli ilmoittamatta tätä sanomaa ja antamatta siitä tietoa tavalla tai toisella.

Hän seisoo kuin kauhun lyömänä todetessaan, miten vailinaisella ja kypsymättömällä tavalla hän on sen tehnyt, ja hänessä herää halu tehdä se hyvin, ja auttamishalun kasvaessa kehittyä voimakkin sitä täyttämään. Sillä tämä halu, joka hänessä herää, on puhdas. Hän ei voi saavuttaa hyötyä, kunniaa tai henkilökohtaista palkkiota siitä. Juuri siksi hän saakin voimaa siihen.

Koko menneisyyden historia, siinä määrin kuin voimme sitä seurata, osoittaa selvästi, että tästä ensimmäisestä tehtävästä,

joka annetaan kokelaalle, ei ole odotettavissa arvonantoa, kunnia tai palkintoa. Mystikkoja on aina ivattu ja tietäjiä epäilty. Suuremman älynkyvyn omanneet ovat jättäneet jälkimaailmalle kirjoitettuja muistiinpanoja, mutta useimmat lukijat pitävät niitä merkityksettöminä ja houraisina, vaikka niiden kirjoittajat voivat puhua kaukaisesta menneisyydestä. Oppilas, joka ryhtyy työhön toivoen salaisesti, että hän saavuttaa mainetta tai menestystä, ja tahtoo esiintyä opettajana ja apostolina maailman edessä, epäonnistuu jo ennen alkuun pääsyään, ja hänen salainen ulkokultaisuutensa myrkyttää sekä hänen oman sielunsa että niiden sieluja, joita hän opettaa. Hän jumaloi itseään salaa, ja tämä epäjumalanpalvelus kantaa varman palkkansa.

Se oppilas, joka kykenee astumaan sisään ja jolla on voimaa kaikkien vastusten voittamiseen, unohtaa uudessa tietoisuudessaan itsensä kokonaan, kun jumalallinen sanoma saapuu hänen hengelleen. Jos tämä ylevä kosketus todella voi hänet korottaa, niin hän tulee jumalalliseksi olennoiksi siinä, että hän mieluummin tahtoo antaa kuin ottaa ja mieluummin tahtoo auttaa kuin tulla autetuksi, ja siinä, että hän päättää mieluummin ravita nälkäisiä kuin itse nauttia taivasten mannaakaan. Hänen luonteensa on muuttunut. Ihmisten tekoja jokapäiväisessä elämässä johtava itsekkyyys jättää hänet äkkiä.

IV

”ÄÄNI EI VOI PUHUA MESTARIEN LÄHEISYYDESSÄ,
ENNEN KUIN SE ON KADOTTANUT HAAVOITTAMISKYKYNsä.”

Ne, jotka vain pintapuolisesti kiinnittävät huomiota okkultismiin – ja heidän lukunsa on suunnaton – sanovat ehtimiseen, että jos on adepteja, niin miksi he eivät esiinny maailmassa ja näytä voimaansa. Kun näiden Viisaiden pääveljistön sanotaan asuvan Himalajan toisella puolella, on se muka riittävä todistus siitä, että he ovat vain olkinukkeja. Miksi Heidät muuten asetettaisiin asumaan niin kauaksi?

Valitettavasti luonto on niin määrännyt, ei kenenkään oma mielivalta tai suunnittelu. Maan päällä on eräitä paikkoja, joihin ei tunnu ”sivistyksen” edistys ja joissa yhdeksänentoista vuosisadan kuumeisen hyörinän on pakko hiljentyä. Näillä onnen mailla on aina aikaa, aina tilaisuuksia elämän todellisuuksia varten. Siellä ei ole rahaa rakastavan, nautinnonhaluisen yhteiskunnan aherrusta. Niin kauan kun maan päällä on adepteja, täytyy maassa olla eristettyjä asuinpaikkoja heitä varten. Tämä on luonnon tosiasia, joka ulkoisesti ilmentää yliluonnon syvää totuutta.

Kokelaan pyyntö jää kuulematta, kunnes ääni, jolla se lausutaan, on kadottanut haavoittamiskykynsä. Tämä aiheutuu siitä, että jumalallis-astraalisen³ elämän alueella vallitsee luonnollisen elämän järjestys. Sielläkin tietysti on aina keskus ja kehä, niin kuin luonnossa. Kaikilla tasoilla asuu elämän keskussydämen lähellä aina tieto, siellä hallitsee täydellinen järjestys, mutta

³ Tietenkin jokainen okkultisti tietää lukemalla mm. Eliphas Levin kirjoituksia, että ”astraalitaso” on muuttuvien voimien taso ja että siellä on välttämättä vallalla sekasorron tila. Mutta tämä ei koske ”jumalallis-astraalista” tasoa, jossa vallitsee viisaus ja siksi järjestys.

kehän ulkoreunan tekee sekasorto himmeäksi ja epäselväksi. Elämä muistuttaa todella joka muodossaan enemmän tai vähemmän filosofista koulua. On aina tiedon palvojia, jotka unohtavat oman elämänsä pyrkiessään tietoon. On aina häilyviä joukkoja, jotka tulevat ja menevät. Epiktetos sanoi heistä, että on yhtä helppoa opettaa heille filosofiaa kuin syödä kermakastiketta haarukalla. Samoin on laita yli-astraalisessa elämässä. Adeptin on siellä mahdollisuus vetäytyä asumaan vielä syvempään ja täydellisempään eristyneisyyteen. Tämä tyyssija on niin turvallinen ja suojattu, ettei yksikään ääni, jossa on vähänkin epäsointua, voi kuulua hänen korviinsa. Miksi on näin – kysytään heti, jos hänellä kerran on niin suuret voimat kuin hänen olemassaoloonsa uskovat sanovat? Vastaus on selvä. Hän palvelee ihmiskuntaa ja samaistaa itsensä koko maailman kanssa. Hän on valmis joka hetki olemaan sijaisuhrina sen puolesta – *elämällä, mutta ei kuoleamalla sen puolesta*. Miksi hän ei kuole sen puolesta? Siksi, että hän on suuren kokonaisuuden osa, sen kaikkein tärkeimpiä osia. Siksi, että hän elää lakien alaisena, eikä halua rikkoa niiden järjestystä. Hänen elämänsä ei ole hänen omansa, vaan niiden voimien, jotka tekevät hänen takanaan työtä. Hän on ihmiskunnan kukka – kukinta, jonka sisällä on Jumalallinen Siemen. Hän on omassa persoonassaan kaikkiallisen luonnon aarre, jota suojataan ja varjellaan, jotta sen hedelmä valmistuisi. Vain jonakin nimenomaisena maailmanhistoriallisena ajankohtana hän saa mennä ihmisten keskelle heidän Pelastajanaan. Mutta niille, jotka kykenevät erottautumaan joukosta, hän on aina lähellä. Ja niille, jotka ovat kyllin vahvoja voittaakseen persoonallisen ihmisluonnon viat, niin kuin näissä neljässä säännössä on esitetty, heille hän on tietoisesti läsnä, selvästi tunnettuna, valmiina vastaamaan.

Tämä itsensä voittaminen merkitsee myös monen sellaisen ominaisuuden hävittämistä, joita pidetään toivottavina ja siis mahdottomina hävitettäviksi. "Haavoittamiskyvyn" omaamiseen kuuluu paljon sellaista, jota ihmiset arvostavat sekä itsessään että muissa. Siihen kuuluu myös itsepuolustus- ja itsesäilytysvaisto, tuo käsitys, että minulla on oikeuksia joko kansalaisena tai ihmisenä tai yksilönä, ja itsekunnioituksen ja hyveen mieluisa tunne.

Nämä ovat kovia sanoja monelle, mutta ne ovat tosia. Silmä nämä sanat, jotka nyt kirjoitan ja jotka ennen olen kirjoittanut tästä asiasta, eivät ole suinkaan minun omia sanojani. Ne on otettu Suuren Veljeskunnan erään looshin perintätiedoista, looshin, joka kerran oli Egyptin salaisena loistona. Heidän etuhuoneeseensa kirjoitetut ohjeet olivat samat kuin ne, jotka ovat nykyisten koulujen etuhuoneissa.

Viisaat ovat kaikkina aikoina eläneet erillään joukoista. Ja silloinkin, kun jokin väliaikainen tarkoitus tai tehtävä saattaa jonkun heistä ihmisten keskelle, hänen eristäytymisensä ja turvallisuutensa on yhtä täydellisesti suojattu kuin konsanaan. Se sisältyy hänen perintöönsä, hänen asemaansa, se on hänen todellinen arvomerkkinsä, eikä hän voi siitä luopua enempää kuin joku Westminsterin herttua voi sanoa, ettei hän tahdo olla Westminsterin herttua. Monissa maailman suurissa kaupungeissa elää joku adepti jonkin aikaa silloin tällöin, tai ehkä hän vain kulkee kaupungin kautta, mutta kaikki suuret kaupungit saavat toisinaan apua jonkin heidän läsnäolostaan ja elävästä voimastaan. Täällä Lontoossa ja samoin Pariisissa ja Pietarissa on sängen korkealle kehittyneitä ihmisiä. Mutta heidät tuntevat mystikkoina vain ne, joilla on kyky tuntea, ja tuo kyky on saavutettu itsensä voittamisella. Miten nuo suuret muuten voisivat oleskella hetkeäkään sellaisessa henkisessä ja sielullisessa

ilmapiirissä, joka syntyy suurkaupungin hämmennyksessä ja epäjärjestyksessä, kuin suojattuina? Elleivät he olisi suojattuja ja turvassa, olisi heidän kasvunsa estynyt ja heidän työnsä pilalla. Opetuslapsi voi tavata ruumiillistuneen adeptin ja asua samassa talossa kuin hän kykenemättä kuitenkaan häntä tuntemaan tai saattamaan ääntään hänen kuuluviinsa. Ei paikallinen läheisyys eivätkä läheiset suhteet, ei päivittäin seurustelu voi tehdä tyhjäksi adeptin eristäytymistä suojaavia järkähtämättömiä lakeja. Ei milloinkaan ääni tunkeudu hänen sisäiseen kuuloonsa, ennen kuin se on tullut jumalalliseksi ääneksi eikä tuo enää esiin minän huutoja. Vastaaminen vähempään olisi yhtä hyödytöntä ja yhtä suurta voimien ja kykyjen tuhlaamista kuin jos aakkosia opettelevia lapsia opettaisi joku kielitieteen professori. Ennen kuin ihminen on tullut sydämessään ja hengessään opetuslapseksi, hän ei ole lainkaan olemassa niille, jotka ovat opetuslasten opettajia. Ja ihminen tulee opetuslapseksi vain yhdellä keinolla – luopumalla persoonallisesta ihmisyydestä.

Jotta ääni olisi kadottanut haavoittamiskykynsä, ihmisen täytyy olla kohonnut jo sille asteelle, että hän näkee itsensä suurten joukkojen kanssa yhtenä, vain hiekan jyvänä, jota laineet heittelevät puoleen ja toiseen. Sanotaan, että joka ainoa hiekan jyvä huuhdotaan vuorollaan valtameren pohjalta rannalle ja lepää hetken auringon paisteessa. Niin ihmisolentojakin viskelee sinne tänne suuri voima, ja jokainen vuorollaan tuntee yllään auringon säteet. Kun ihminen kykenee katsomaan elämänsä tällaisen kokonaisuuden osana, hän ei enää ponnistele voittaakseen itselleen jotakin. Tämä on luopumista henkilökohtaisista oikeuksista. Tavallinen ihminen ei odota itselleen vain samaa onnea kuin muulle maailmalle, vaan erinäisissä asioissa, joista hän pitää, enemmän kuin muille. Opetuslapsi ei tätä odota. Vaikka hän olisi kahlehdittu orja, niin kuin Epiktetos, hänellä

ei olisi sanaakaan siitä sanottavana. Burne Jones on kuvannut tämän erinomaisesti eräässä taulussaan: pyörä pyörii ja siihen on sidottu rikas ja köyhä, suuri ja pieni, ja molemmilla on hyvän onnen hetkensä, kun pyörä nostaa hänet korkeimmalle kohdalle; kuningas nousee ja kukistuu, runoilijaa juhliitaan ja hänet unohdetaan, orjakin on onnellinen ja kokee taas huonoja päiviä. Jokainen vuorollaan muserretaan pyörän kääntyessä. Opetuslapsi tietää, että näin on, ja vaikka hänen velvollisuutensa on tehdä elämästään parhainta, hän ei ylpeile eikä valita siitä eikä nurise muitten parempaa kohtaloa. Hän tietää, että kaikki ovat samalla tavalla ottamassa opetusta, ja hän hymyilee sosialistille ja uudistajalle, joka yrittää muuttaa oloja väkivalloin, vaikka ne johtuvat ihmisluonnon sisäisistä voimista. Sehän on vain tutkainta vastaan taistelemista, elämän ja voimien tuhlaamista.

Tämän todella käsittäessään ihminen luopuu kuvitelluista yksilöllisistä oikeuksistaan, olkoot ne mitä laatua tahansa. Se poistaa erään kaikille tavallisille ihmisille yhteisen terävän okaan.

Kun opetuslapsi käsittää, että ajatuskin yksilöllisistä oikeuksista on vain hänen luontonsa myrkyllisen puolen tuote, että se on itseyden käärmeen sihinää, käärmeen, joka pistoksellaan myrkyttää hänen elämänsä ja hänen ympärillään olevienkin elämän, silloin hän on valmis osallistumaan niihin jokavuotisiin seremonioihin, jotka ovat avoinna kaikille kokelaille, jotka ovat niihin valmistautuneet. Kaikki puolustautumis- ja loukkaamisaseet jäävät pois, kaikki järjen ja sydämen, aivojen ja hengen aseet. Koskaan enää hän ei voi pitää toista ihmistä arvosteltavana ja tuomittavana henkilönä. Koskaan enää kokelas ei voi korottaa ääntään puolustaakseen itseään tai pyytäkseen anteeksiantoa. Hän palaa näistä pyhistä menoista takaisin maailmaan yhtä avuttomana ja suojuuttomana kuin vastasyntynyt

lapsi. Hän on alkanut uudestisyntyä korkeammalle elämäntasolle, sille tuuliselle ja valaistulle huipulle, josta silmät katselevat älykkäästi ja näkevät maailman uudessa valossa.

Sanoin aikaisemmin, että kokelaan on luovuttava myös itsekunnioituksen ja hyveen tunnosta, kun hän on luopunut yksilöllisten oikeuksien tunnosta. Tämä kuulostaa kauhealta opilta, mutta jokainen okkultisti tietää, ettei se ole pelkkä oppi, vaan tosiasia. Kukaan ei ole kelvoinen opetuslapsiksi, jos hän pitää itseään toista pyhempänä, jos hän vähänkin ylpeilee paheen tai tyhmyyden poissaolosta, jos hän luulee itseään viisaaksi tai jossakin suhteessa lähimmäisiään korkeammaksi. Ihmisen on tultava pieneksi lapseksi, ennen kuin hän voi päästä taivaan valtakuntaan.

Hyve ja viisaus ovat erinomaisia asioita, mutta jos ne kasvattavat ihmisen mielessä ylpeyttä ja erillisyyden tuntoa muusta ihmiskunnasta, niin ne ovat vain itseyyden käärmeitä, jotka ilmentävät itseään näin hienommassa muodossa. Milloin tahansa ne voivat ottaa jälleen karkean muotonsa ja pistää yhtä raivokkaasti kuin silloin, kun ne yllyttävät murhaajaa tappotyöhön voitonpyyteen tai vihan vuoksi tai poliitikkoa uhraamaan kansan suuret joukot oman tai puolueensa etujen takia.

Haavoittamiskyvyn kadottaminen merkitsee todella sitä, että käärmettä ei ainoastaan ole tehty vaarattomaksi, vaan että se on tapettu. Jos se on vain huumattu tai vaivutettu uneen se herää jälleen, ja silloin opetuslapsi käyttää tietoaan ja voimaansa omiin tarkoituksiinsa ja on mustan tieteen monien mestarien oppilas, sillä kadotuksen tie on leveä ja helppo ja sen voi löytää ummessa silmin. On selvää, että se on todella häviön tie, sillä kun ihminen elää itseään varten, hän supistaa näköpiirinsä yhä pienemmäksi, kunnes lopulta ankara sisäänpäin puristautuminen jättää hänelle tilaa vain neulannupin verran. Kaikki

me olemme nähneet tämän ilmiön jokapäiväisessä elämässä. Itsekäs ihminen eristäytyy, ja hän tulee muille ihmisille yhä vähemmän kiinnostavaksi ja miellyttäväksi. Hän alkaa näyttää kauhealta, ja häntä aletaan lopulta karttaa kuin villipetoa. Ja miten paljon kauheampaa tämä onkaan, kun se tapahtuu korkeammalla elämätasolla, jossa tiedon voimat ovat suuremmat ja jatkuvat ruumiillistumiset antavat laajemman liikunta-alan!

Sen tähden sanon: pysähdy kynnyksellä ja mieti vakavasti. Sillä jos opetuslapsi pyytää ennen kuin hän on puhdistautunut täydellisesti, hänen äänensä ei tunkeudu jumalallisen adeptin tyyssijaan, vaan herättää pelottavia voimia, jotka väijyvät ihmislunnon mustalla puolella.

V

”SIELU EI VOI SEISOA MESTARIEN LÄHEISYYDESSÄ,
ENNEN KUIN SEN JALAT ON PESTY SYDÄNVERESSÄ.”

Sanalla sielu tarkoitetaan tässä jumalallista sielua eli ”tähtisielua”.

”Seisomaan kykeneminen merkitsee luottamuksen saavuttamista”, ja luottamus on sitä, että opetuslapsi on varma itsestään, että hän on uhrannut tunteensa, oman itsensä ja ihmisyytensäkin, että hän on kykenemätön pelkäämään ja tuntemaan tuskaa, että hänen koko tajuntansa on keskittynyt jumalalliseen elämään, jota vertauskuvallisesti esitetään sanalla ”Mestari”, ettei hänellä ole silmiä, ei korvia, ei puhetta eikä voimaa muussa kuin siinä jumalallisessa säteessä, jota hänen korkein tuntonsa on koskettanut. Silloin hän on peloton, vapaa kärsimyksestä ja huolesta, hänen sielunsa seisoo horjumatta ja viivytystä haluamatta jumalallisen valon täydessä loistossa, joka tunkee läpi koko hänen olemuksensa. Silloin hän on saanut perintöosansa ja voi heimolaisena liittyä ihmisten Opettajiin. Hän seisoo suorana, hän on nostanut päänsä, hän hengittää samaa ilmaa kuin He.

Mutta ennen kuin tämä on hänelle mahdollista, hänen sielunsa jalkojen pitää olla pesty sydänveressä.

Ihmissydämen ja sen tunteiden uhraaminen ja alttiiksi antaminen on ensimmäinen sääntö. Se johtaa ”saavuttamaan tasapainon, jota persoonallinen tunne ei voi horjuttaa”. Tämän tekee stoalainen filosofi. Hänkin seisoo syrjässä ja katsoo samalla katseella niin omia kuin muidenkin kärsimyksiä.

Niin kuin ”kyyneleet” okkultistien kielessä merkitsevät tunnepuolta eivätkä sen aineellista ilmaisuja, niin verikään ei

merkitse sitä verta, joka on fyysisen elämän elonperuste, vaan ihmisluonnon sisäistä, elollista, luovaa perustetta, joka ajaa hänet inhimilliseen elämään kokemaan tuskaa ja nautintoa, iloa ja surua. Kun hän on antanut veren vuotaa sydäimestä, hän seisoo Mestarien edessä puhtaana henkenä, joka ei enää halua ruumiillistua tunteita ja kokemusta varten. Vielä pitkinä ajanjaksoina hänen kohtalonsa voi vaatia häntä yhä uudelleen ruumiillistumaan karkeaan aineeseen, mutta hän itse ei enää halua sitä, sillä alkeellisen elämisen halu on hänestä hävinnyt. Pukeutuessaan lihalliseen ihmismuotoon hän tekee sen toteuttaakseen jumallista tarkoitusperää, tehdäkseen ”Mestarien” työtä eikä mitään muuta varten. Hän ei etsi nautintoa eikä kärsimystä, hän ei pyydä taivasta eikä pelkää helvettiä, sillä hän on saavuttanut suuren perintönsä. Tuo perintö ei ole niinkään paljon palkinto uhrauksista kuin tila, jossa muistokin uhrauksista on kerrassaan pyyhitty pois. Hän ei elä nyt maailmassa, vaan maailman kanssa. Hänen näköpiirinsä on laajentunut käsittämään koko maailmankaikkeuden.

KARMA

Tarkastelkaamme yksilön olemassaoloa köytenä, joka ulottuu äärettömydestä äärettömyyteen ja jolla ei ole alkua eikä loppua, eikä sitä voi katkaista. Tämä köysi muodostuu luke-mattomista hienoista langoista, jotka sijaitsevat tiiviisti yhdessä muodostaen köyden paksuuden. Nämä langat ovat värittömiä ja täydellisen suorina, lujia ja tasaisia. Kulkiessaan kaikenlais-ten paikkojen läpi tämä köysi kärsii merkillisten tapahtumien johdosta. Hyvin usein jokin lanka tarttuu kiinni tai ehkä vain repeytyy väkivalloin irti köyden tasaiselta pinnalta. Sitten lan-ka on pitkän aikaa pois järjestyksestä, ja se saa kokonaisuuden epäjärjestykseen. Joskus köysi tahrinuu liasta tai väristä ja kos-ketuskohdasta tahra imeytyy syvemmälle tahraten myös toisia langansäikeitä. Muista kuitenkin, että langat ovat eläviä - kuin sähköjohtoja, vieläpä kuin väriseviä hermoja. Missä määrin täy-tyykään silloin tahrin, sopimattoman vaikutuksen, tartuttaa! Mutta lopulta pitkät säikeet, elävät langat, jotka jatkuen kat-keamattomina muodostavat yksilön, pääsevät varjosta valoon. Silloin langat eivät enää ole värittömiä, vaan kullankeltaisia. Kerran ne sijaitsevat yhdessä, samassa linjassa. Kerran niiden välille on saatu aikaan harmonia jsa huomataan, että tämä har- monia on osa suurempaa harmoniaa.

Tämä kuvaus esittää kuitenkin vain pienen osan, yhden puolen totuudesta - se on vain totuuden sirpale. Mutta viivy siinä, sen avulla saatat tajuta enemmän. Ensin on välttämättä ymmärrettävä, että tulevaisuus ei ole mielivaltaisesti muodos- tunut nykyisistä teoista, vaan että tulevaisuuden kokonaisuus on katkeamattomassa jatkuvuudessa nykyisyyden kanssa ku- ten nykyisyys menneisyyden kanssa. Yhdellä tasolla, yhdestä näkökulmasta, köysi-havainnollistus pitää paikkansa.

Sanotaan, että jo vähäinen huomion kohdistaminen okkultismiin tuottaa suuria karmallisia seurauksia. Tämä johtuu siitä, että on mahdotonta kiinnittää huomiota okkultismiin tekemättä ehdotonta valintaa niin sanotusti hyvän ja pahan välillä. Ensimmäinen askel okkultismissa vie tutkijan tiedon puun luokse. Hänen täytyy poimia ja syödä, hänen on valittava. Hän ei enää voi epäröidä tietämättömydessä. Hän jatkaa kulkuaan joko hyvään tai pahaan johtavalla polulla. Ja astuminen epäröimättä ja tieteen tahtoen yhdenkin askeleen jommallakummalla polulla tuottaa suuria karmallisia seurauksia. Ihmismassat kulkevat epäröiden, epävarmana mihin pyrkiä; niiden elämässä suuntaviivat ovat epämääräiset; siten niiden kohdalla karma toimii sekavalla tavalla. Mutta kun kerran tiedon kynnyks on ylitetty, sekavuus alkaa vähetä, ja näin ollen karmalliset seuraukset kasvavat valtavasti, koska kaikki vaikuttaa samaan suuntaan eri tasoilla. Okkultistina ei voi olla vain puolella sydämellä, eikä hän voi palata ylitettyään kynnyksen. Nämä asiat ovat yhtä mahdottomia kuin aikuisen pitäisi muuttua takaisin lapseksi. Yksilöllisyys on kasvun myötä lähestynyt vastuullisuuden tilaa, eikä se voi vetäytyä siitä takaisin.

Sen, joka aikoo paeta karman orjuudesta, täytyy nostaa yksilöllisyytensä varjosta valoon. Siksi hänen täytyy kohottaa olemassaolonsa, etteivät köyden langat kosketa likaantumista aiheuttavia aineksia ja ettei hän itse tule vedetyksi lokaan. Hän vain kohottaa itsensä pois tasolta, missä karma toimii. Hän ei jätä sen vuoksi kokemusmaailmaa. Maa saattaa olla epätasainen ja likainen tai täynnä kukkia, joiden siitepöly tahraa, ja makeita aineksia, joista tarttuu tahmeutta – mutta yläpuolella on aina vapaa taivas. Sen, joka toivoo olevansa vailla karmaa, täytyy nähdä ensin ilma kotina ja sen jälkeen eetteri. Se, joka toivoo saavansa aikaan hyvää karmaa, kohtaa paljon sekaannusta, ja

yrityksessä kylvää siemeniä omaa satoa varten saattaa juurtua tuhansia rikkaruohoja ja niiden joukossa jättiläiskasvi. Älä toivo kylväväsi siementä omaa satoasi varten, vaan kasvattaaksesi hedelmän, jolla ruokkia maailmaa. Olet osa maailmaa, antaessasi ravintoa sille ruokit itseäsi. Kuitenkin jopa siinä vaanii suuri vaara, joka tulee esiin ja kohtaa opetuslapsen, joka on jo pitkään ajatellut työskentelevänsä hyvän eteen, kun hän sisimmässä sielussaan on huomannut ympärillään vain paha. Toisin sanoen hän on ajatellut aikovansa saada aikaan suurta hyötyä maailmalle, sillä aikaa kun hän on koko ajan alitajuisesti takeruneena karman ajatukseen, ja suuri hyöty, jonka puolesta hän työskentelee, onkin häntä itseään varten. Ihminen voi kieltäytyä ajattelemasta palkintoa. Mutta juuri tuosta kieltäytymisestä ilmenee se tosiasia, että halutaan palkintoa. Opetuslapselle on hyödyttömiä pyrkiä oppimaan itseään hillitsemällä. Sielun on oltava kahleeton, vapaa haluista. Mutta ennen kuin ne ovat asettuneet sellaiseen tilaan, jossa ei ole palkintoa eikä rangaistusta, ei hyvää eikä paha, hänen on turha ponnistella. Hän saattaa näyttää edistyneen suuresti, mutta jonakin päivänä hän tulee kasvotusten oman sielunsa kanssa ja huomaa, että tultuaan tiedon puun äärelle hän valitsi katkeran hedelmän makean sijaan. Ja silloin hunttu laskeutuu kokonaan ja hän luopuu vapaudestaan ja tulee halujen orjaksi. Siksi sinua, joka olet suuntaamassa kulkusi kohti okkulttista elämää, on varoitettu. Opi, että ei ole olemassa keinoa parantaa halua, palkintoon mieltymistä tai kaipuun tuskaa. Säästä näkemisen ja kuulemisen kohdistaminen siihen, mikä on näkymätöntä ja kuulumatonta. Ala harjoitella sitä jo nyt, ja niin tuhat käärmettä pysyy poissa polultasi. Elämä on ikuista.

Karman lakien toimintaa opetuslapsi ei voi tutkia ennen kuin on saavuttanut asteen, jossa ne eivät enää vaikuta häneen.

Vihityllä on oikeus vaatia tietoa luonnon salaisuuksista ja laeista, jotka säätelevät inhimillistä elämää. Hän saavuttaa tämän oikeuden, kun hän on vapautunut luonnon rajoituksista ja niistä säännöistä, jotka säätelevät ihmisen elämää. Hänestä on tullut tunnustettu osa jumalallista olemassaoloa, eikä häneen enää vaikuta se, mikä on väliaikaista. Silloin hän saa tietoa laeista, jotka hallitsevat tilapäisiä olosuhteita. Sen tähden se, joka tahoo ymmärtää karman lakeja, yrittää ensin vapauttaa itsensä näistä laeista, ja tämä voidaan tehdä kiinnittämällä huomio siihen, mihin nuo lait eivät vaikuta.